

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

Година VI, брой 6 (223) 1 - 7 февруари 2010 г.

цена 0.55 лв.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

БЪЛГАРСКА РОДИНА ПАРТИЯ

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), която включва домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложбите и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

РОЗЕТАТА

Прочутата българска розета е намерена в Плиска, столицата на Аспарухова България. Тя е изработена през периода VII-IX век, т.е. преди покръстването на нашия народ от кан Борис

(княз Михаил). Още при пръв поглед се вижда, че тя е излята от бронз в калъп. Това означава, че екземплярът не е единичен и розетата е била тиражирана. Тя представлява

звезда, на лицевата част на която има два концентрични реда с надписи или знаци. В центъра на тежестта на бронзовото тяло се забелязва халка, за която розетата е висяла в успоредно на земя-

та положение. На гръба е изобразен знакът **YU**, срещан се на над 160 графити, керемиди, каменни надписи, гравировки върху мед, желязо, злато и сребро. И това е всичко.

Първите изследвания на този уникален артефакт от сърцето на Дунавска България разкриват връзката на розетата с културите на Междуречието и народите на древна Месопотамия.

Продължава на стр. 10

Розета

Харалан НЕДЕВ

БЪДИ БЛАГОСЛОВЕН

НАШ БЪЛГАРСКИ ЕЗИК!
Враговете те осъждаха на смърт и мъчеха се да те оковат, и жив се мъчеха да те заровят, та бурени над теб да порастат! Но в църквички в земята закопани, в затънтени градчета и села, в планинските махлички под снежните била

Остана жив, защото си от кремъка изсечен на непокорните балкански канари, защото ти от дивни звуци си изваян, **защото нито меч, ни огъня те покорю!...**

Език на Минало и Настояще, език на Утрешния ден!
**Бъди все тъй звънлив и силен!
Бъди безкрай благословен!**

Духовна конференция на тема ЧОВЕКЪТ НА НОВОТО ВРЕМЕ

ще се проведе на 14 февруари 2010 г., неделя, в клуб "Катарзис" (гр. София, кв. "Сердика", ул. "Гюешево" № 64) от 11.00 часа. Конференцията е организирана от Издателска къща "Новата цивилизация" и Федерация за духовно единение "Роза".

ПРОГРАМА

11.00 – 11.10 – Откриване;
11.10 – 11.40 – "Човекът на новото време" – лектор Константин Златев;
11.40 – 12.10 – "Новата планета – цивилизация" – лектор Върбанка Николова;
12.10 – 12.40 – "Космическата революция в творчеството на семейство Ръорих" – лектор Тодор Ялъмов;
12.40 – 13.10 – "Общуването с природата – единственият, естественият, Божественият път към физическо и духовно самоусъвършенстване на човека" – лектор Мария Стаева;
13.10 – 13.40 – "Единението с новото време" – лектор Паско Николов;
13.40 – 13.50 – Въпроси към лекторите;
13.50 – 14.15 – Обедна почивка;

14.15 – 14.40 – "Епоха на родителите" – лектор Румяна Русева;
14.40 – 15.05 – "Вътрешна трансформация на новата епоха" – лектор Люсиена Костова;
15.05 – 15.30 – "По пътя към шестата раса" – лектор Теодора Мечкарова;
15.30 – 15.55 – "Деца на деня" – лектор Димитър Александров;
15.55 – 16.20 – "Наука и религия – единни в цялото" – лектор Валя Стоянова;
16.20 – 16.45 – "Родовите имена в Епохата на Зеления водолей" – лектор Атанас Панчев;
16.45 – 17.00 – Въпроси към лекторите;
17.00 – 17.10 – Закриване на конференцията.

Вход свободен

НАЙДЕН ШЕЙТАНОВ ЗА СВЕТОВНОИСТОРИЧЕСКИЯ ПРИНОС НА БОГОМИЛСТВОТО

ст.н.с. д-р Ерика ЛАЗАРОВА ЦЕНТЪР ПО НАУКОЗНАНИЕ И ИСТОРИЯ НА НАУКАТА (БАН)

въплъщава *култур-мисионерската* роля на народа ни¹, който в култа си към просвета и в егалитаризма си изгражда още през Средновековието една хуманна култура, облъчила Европа и родила Ренесанса и Реформацията.

Богомилството е един от найценните български приноси със световноисторическо значение. За д-р Найден Шейтанов то

Продължава на стр. 8

КРЪГЛА МАСА

На 7 февруари 2010 г. (неделя) в клуб "Катарзис" (София, кв. "Сердика", ул. "Гюешево" 64) от 11 часа ще се проведе кръгла маса на читателите и симпатизантите на в. "Родово имене".

Поканват се всички привърженици на идеята за родовите имена да присъстват.

Вход свободен

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!

Търсите ли в. "Родово имене"?

РОДОВО ИМЕННИЕ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА!

Каталожен № 618

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86. Новите и целогодишни абонати за 2010 г. ще получат подаръци - емблематични книги от ИК "Новата цивилизация"!

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

ДАЙТЕ НА ДЕЦАТА РОДИНА

В Украйна има град Харков. В този град има детски дом. Хубав детски дом - уютни помещения, красив аквариум, голям басейн. Местните власти са се постарали, помогнали са и предприемачите. Завеждащият на градския отдел за народно образование показваше помещенията и разказваше, че децата от този детски дом

ходят в обикновено училище. Аз гледах през прозореца. Децата се връщаха на групички от училище. Само едно малко момиченце вървеше встрани от другите.

- Това е Соня. Тя е в първи клас - разказваше ми директорът. Тя винаги върви сама. Смята, че скоро ще я осинови еврейско семейство.

- Защо еврейско, тя не прилича на еврейско дете, косите ѝ са руси, по скоро е украинка.

- Някой в училище ѝ казал, че Соня е еврейско име, значи и тя е еврейка. Соня се съгласила с тази националност и веднага решила, че ще я осинови непременно еврейско семейство. А ходи през цялото време сама, защото смята, че ако върви с групата, то бъдещите ѝ родители може да не я забележат.

Хубав е детският дом в Харков. И в други градове в Украйна има детски домове. И в тях живеят деца. И независимо от това, колко са уютни помещенията в тези домове, децата мечтаят да имат родители, семейства.

И вървеше с делова походка по асфалтирания двор, със сиви пантофки и отделно от групата връстници, мъничката, слабичка първокласничка Соня. И мечтаеше Соня от детския дом...

Минавал ден, втори, после и месеци... Соня още не знаела, че детски приюти съществуват отдавна и в различни страни, и че не всички деца ги осиновяват. Че повечето то тях са обречени да живеят без родители. Не осиновили и Соня.

Все пак животът ѝ се развил нестандартно. По това време група жители от Харков решили недалече от града да построят селище. Успели да получат сто и петдесет хектара земя, 120 семейства взели по хектар, решили да започнат да изграждат свои родови имена.

Един парцел накрая оставал безстопанствен и решили да го дадат на някого от детски дом. Така се случило, че изборът паднал върху малката Соня. Закарали момичето с кола заедно с възпитателката на неговия участък. Възпитателката започнала да обяснява на детето:

- Виждаш ли, Соня, забити са колчета и е прокарана връвчица между тях. Зад тази връвчица се намира твоята земя, цял хектар. Подариха ти я хората, които тук също са взели за себе си по хектар земя и ще засадят градини и къщи ще строят. Ти, когато пораснеш, също може да си построиш къща и да засееш градина. Земята ти ще те чака.

Момичето се приближило до връвчицата, докоснало я и попитало възпитателката:

- Значи, зад тази връвчица земята е моя и

мога да правя всичко, което сама реша?

- Да, Сонечка, това е твоя земя и само ти можеш да се разпореждаш с всичко, което порасне на нея.

- А какво ще порасне?

- Ами засега, както виждаш, различни тревички растат. Но на съседните участъци, виж, хората

вече са посадили ябълки, круши и много други плодни дървета, скоро и градините им ще зацъфтят. И ти когато пораснеш, ще решиш къде и какво да посадиш на своята земя, за да бъде красиво както при другите.

Соня се навела и минала под връвчицата на своя хектар земя, направила няколко крачки покрай връвчицата, внимателно разглеждайки тревата, и всичко, което сновяло в нея и свиряло. Тя стигнала до растящата на нейния участък малка брезичка, докоснала още тъничкия ѝ ствол. Обърнала се към възпитателката, и малко развълнувано попитала:

- А дръвчето? Брезичката? И тя ли е само моя?

- Да, Сонечка, и брезичката сега е само твоя, щом расте на твоята земя. Когато пораснеш, ще можеш и други дървета тук да посадиш, а сега ни е време да тръгваме, скоро е обед и трябва да бъда в групата.

Момичето се обърнало с лице към своя участък и започнала мълчаливо да го гледа.

Онези, които имат деца, знаят, че когато играят децата, често си строят от разни вещи импровизирани стаи или на село си строят колибки и играят в тях. Не знам защо всяко дете има потребност да се ограда от големия свят в свой мъничък, да сътвори свое пространство. В децата от домовете пространството е общо, това пространство дори да е добре благоустроено, им действа угнетяващо.

И Соня, както и другите деца от домовете не е имала никога свое, дори мъничко кътче.

И ето я, стои зад връвчицата, където всичко е само нейно. И тревата, и живите щурчета в тревата, и малката брезичка. Слабичкото момиченце се обърнало към възпитателката. То заговорило. В гласа му се слели интонации на молба и решителност:

- Моля ви, много, много, ви моля, разрешете ми да остана. Вие заминавайте, аз ще си дойда сама.

- Как ще се прибереш от тридесет километра?

- Ще си дойда - твърдо отговорила Соня. - Ще вървя и ще си дойда. Може и с автобус да пътувам. Моля ви разрешете ми да постоя на земята си сама.

Шофьорът на "Жигули"-то, собственик на съседния до Соня участък земя, чул разговора и предложил:

- Нека момичето остане тук до вечерта. Аз ще ви откарам, а вечерта ще доведе и нея.

Със съдействието на :
МИНИСТЕРСТВО НА ОБРАЗОВАНИЕТО И НАУКАТА, АМТИИ гр. ПЛОВДИВ, ТРАКИЙСКО ДРУЖЕСТВО "ОДРИНСКА ЕПОПЕЯ" и ДЪРЖАВНА ОПЕРА гр. СТАРА ЗАГОРА

КОНКУРСЪТ СЕ ПРОВЕЖДА
ПОД ПАТРОНАЖА НА КМЕТА НА ОБЩИНА
СТАРА ЗАГОРА проф. СВЕТИН ТАНЧЕВ

СТАТУТ

ЦЕЛ: Изява на таланти, деца, ученици и студенти в областта на българското народно-песенно, инструментално и танцово изкуство за запазване и обогатяване на българската национална култура.

РЕГЛАМЕНТ

1. Общи условия.

1.1. До участие се допускат желаещи кандидати, които отговарят на условията, посочени в регламента.

1.2. Категории – професионалисти и любители.

1.3. Възрастови групи – от 4 до 25 г. и над 25 години.

Участниците се разделят на 6 (шест) възрастови групи:

I-ва група	- от 4 до 7-годишна възраст (детска градина)
II-ра група	- от 8 до 11-годишна възраст (начална степен)
III-та група	- от 12 до 15-годишна възраст (среден курс)
IV-та група	- от 16 до 18-годишна възраст (I кат. проф.)
V-та група	- от 19 до 25-годишна възраст (гимназия и ВУЗ)
VI-та група	- над 25-годишна възраст.

Във II, III, IV, V и VI-та възрастови групи се определят 3 категории:

I-ва категория - професионална (солисти, вокално-инструментални групи, танцови състави, оркестри и хорове от училища с национален статут, НУФИ, НУИ, НМУ, АМТИИ гр. Пловдив и всички висши училища, в които се изучава фолклор;

II-ра категория - професионална (същите формации от паралелки с разширено изучаване на музика и хореография от НУ, ОУ, и СОУ с профил фолклор;

III-та категория - любителска (деца от ДГ, ученици от СОУ и помощни звена на МОН, ЦРД, ЦИ, ОДК, НЧ и младежи любители).

1.4. Награди:

- **приз** на кмета на община Стара Загора (синтезатор);

- **диплом и почетен знак** – статуетка ОРФЕЙ, 26 март Ден на Тракия;

- **диплом и почетен знак** (статуетка с лирата на Орфей) за I-во, II-ро и III-то място в различните групи и категории;

- **грамота** за всеки участник в конкурса;

- **юбилейна Грамота и почетен знак** за учители, художествени ръководители на фолклорни състави с призови награди и лауреатски звания от „Орфеево изворче“;

- **едногодишни парични стипендии** от МОН и Министерство на културата;

- **ежегодни парични награди** - АМТИИ Пловдив, Тракийско дружество "Одринска епопея", Държавна опера - Стара Загора, и от индивидуални лица.

- участие в **"древните музикални състезания Орфеони"** в гр. Казанлък, за всички класирали се на първо място индивидуални изпълнители – певци;

НАЦИОНАЛЕН МУЗИКАЛНО-ФОЛКЛОРЕН СЪЮЗ "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ" И ОБЩИНА СТАРА ЗАГОРА

ОРГАНИЗИРАТ

ДЕСЕТИ ЮБИЛЕЕН НАЦИОНАЛЕН ДЕТСКИ ФОЛКЛОРЕН КОНКУРС "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ" С МЕЖДУНАРОДНО УЧАСТИЕ 26 – 28. 03. СТАРА ЗАГОРА 2010 г.

- **парична награда** за създаване на произведение на народностна основа с компютърна програма;

- **награда** за най-малък изпълнител;
- **награда** за най-голям изпълнител;
- **награда** за автентична носия

Забележка: Награди по пощата не се изпращат.

1.5. **Заявки** за участие по образец се приемат до 15 февруари 2010г. само по ИНТЕРНЕТ на e-mail адреси:

dkasheva@mail.bg за областите Тракия, Пирин, Родопи и Странджа, tuti_cvetanova@abv.bg за Северна България и Добруджа;

tanova@mail.bg за Шоплука (София град и област София).

Забележка: За невярно подадена информация участниците се декласират и след заявения определен срок заявки не се приемат.

1.6. **Графикът** за реда на явяване на участниците се изготвя от организационен щаб и заедно с програмата на конкурса ще бъде поместен за информация в сайта на "Орфеево изворче" www.orfeevo-izvorche.org до 05.03.2010 г.

1.7. **Място** на провеждане на конкурса – Драматичен театър, ОДК и Дом на културата.

1.8. **Такса за участие:**

- индивидуално изпълнение – 12 лева;
- участие в групи и ансамбли – 8 лева на всеки изпълнител;

- чуждестранни изпълнители - 15 евро за индивидуално изпълнение, участие в група - 10 евро и 30 евро на ден (хотел и храна) за всеки.

Забележка 1.: За членове на НМФС таксата за индивидуално изпълнение е 8 лв, а за участие в групи е 5 лв за всеки участник.

Забележка 2.: Индивидуални изпълнители, които имат участие и в групи (ансамбли) заплащат само такса за индивидуално участие.

1.9. **Заплащането е :**

а) по банков път само за **големи суми** Банкова сметка гр. София АД, финансов център "Мария Луиза", IBAN BG 60 SOMB 91301027374001, BIC: BGSOMB за конкурса "Орфеево изворче" и

б) **най-късно един час** преди посоченото време за явяване в дните на конкурса.

Забележка 3. При заплащане таксите на място, да се спазва изискването, в конкурсния ден, **най-късно един час** преди явяването на колектива, ръководителите да се явят в щаба за **регистрация**.

2. Конкретни условия

2.1. **Индивидуални изпълнители**

2.1.1. Право на участие имат всички изпълнители на народни песни и народни инструменти – кавал, гъдулка, гайда, тамбура, свирка, дудук, двоянка, окарина акордеон и пиано.

2.1.2. Участниците изпълняват две народни песни от съответния фолклорен регион с времетраене до 5 минути. Участниците от I-ва и II-ра възрастова група изпълняват две бързи народни песни до три куплета, а за III-та, IV-та, V-та и VI-та възрастови групи се изисква **една бавна (безмензурна) народна песен (до два куплета) и една бърза (до три куплета)**.

2.1.3. Съпроводът е по желание на изпълни-

телите - с един инструмент, от инструментална група или синбек.

Същите изисквания се отнасят и за инструменталистите. Изпълнителите на **акордеон** свирят две пиеси: едната – автентичен фолклор, а другата на фолклорна основа с времетраене до 10 мин. **Пианистите** изпълняват две пиеси – една от класическия жанр и една на фолклорна основа до 12 мин.

Забележка: Индивидуалните изпълнители, които се явяват с един и същ репертоар, ще бъдат декласирани.

2.2. **Групи за автентичен фолклор, камерни състави, народни хорове, вокално-инструментални ансамбли и автори на произведението на народностна основа с компютърна програма.**

2.2.1. **Броят** на участниците в камерните състави е до 8, в групите до 18, а в хоровете над 18 изпълнители.

2.2.2. **Групите** за автентичен фолклор и камерните състави изпълняват две народни песни от съответната фолклорна област с времетраене до 5 минути и участниците да бъдат облечени с народни носии.

2.2.3. **Народните хорове** изпълняват две обработки (с или без съпровод по избор), а вокално-инструменталните ансамбли - три, една от които е акапелна.

2.2.5. **Създаване произведение на народностна основа с компютърна програма:** 1. **времметраене** 5 мин.; 2. **формат:** а) програмния (на програмата); б) wav 16В, 44.1kхz, в) **аудио.** Материалите да се изпратят на CD до 10 март на адрес: 6000 гр. Стара Загора, радио Стара Загора за Николай Николаев.

2.2.4. **Камерните групи - акордеон** изпълняват по две бързи народни пиеси.

2.3. **Вокални групи за забавни детски песни и хорове с академично (школувано) пеене.**

2.3.1. **Броят** на участниците във вокалните групи е до 18, а в хоровете над 18 изпълнители.

2.3.2. **Вокалните групи** изпълняват 2 обработки на народни песни със съвременен аранжимент и една песен по избор. Хоровете изпълняват две обработки на народни песни и една по избор, като една от песните задължително, акапелна.

2.3.3. **Съпроводът** е по избор на участниците (синбек, акордеон, пиано, оркестър)

Забележка : В заявката за участие се посочва репертоара – заглавие на песента, автор на музиката, обработка, текст и аранжимент.

2.4. **Групи за танцов фолклор**

2.4.1. **Броят** на участниците в камерните танцови групи - до 8, в танцовите състави и ансамбли без ограничение.

2.4.3. **Камерните танци** да бъдат с тематична или сюжетна форма

2.4.2. **Камерните групи** представят програма до 8 мин, танцовите състави до 15 мин, а ансамблиите до 20 минути.

Забележка: В заявката за участие се посочва названието на танца, автора на хореографията, музика и времетраене.

2.5. **Народни оркестри и камерни инструментални групи.**

2.5.1. **Броят** на участниците в камерните групи до 8, а за оркестрите до 30 изпълнители.

2.5.2. **Инструменталните групи** от ДГ и СОУ изпълняват две народни мелодии с времетраене до 6 минути.

2.5.3. **Народните оркестри** изпълняват две самостоятелни пиеси – бавна и бърза или една пиеса с обособени два дяла с времетраене до 6 минути.

2.5.4. **В народните оркестри** могат да се включат и класически инструменти без акордеон, цигулка и пиано.

Забележка 8: Участниците в оркестри до 15 годишна възраст изпълняват две пиеси по избор.

2.6. **Народни традиции и обичаи:**

2.6.1. **Автентични обичаи** от фолклорния регион. Участниците представят обичаи с времетраене до 15 минути;

2.6.2. **Словесен фолклор** – разказвачи на притчи, легенди, предания, хумор и др. с времетраене до 10 минути;

2.6.3. **Ревю на автентични носии;**

2.6.4. **Детска рисунка на тема "Народните обичаи в моя роден край** (коледари, сурвакари, кукери, лазарки, Великден, Гергьовден и др. или **Елементи от народния бит** (бъклица, трапеза, пафти, кобилица, хурка, тъкачен стан и др.)

Да се спазват изискванията за рисунките :

- а) формат на листа 35/50 см;
- б) материали и техники по избор;
- в) описание на обичая.

2.6.5. **Приложно-декоративни изкуства** (маски, кукли, дърворезба, металопластика и др.)

Такса за участие – 5 лв. до 3 рисунки, над 3 рисунки – 10 лв.

2.6.6. **Фотография** на тема „Фолклорът в живота – минало и настояще“

а) формат – 16/24 см

Такса за участие - 5 лв. до 5 броя снимки, над 5 снимки – 10 лв.

Материалите и таксата за участие се изпращат на адрес: 1784, гр. София ж.к.Младост-1 бл. 4 вх. 2 ап. 30, **Мария Атанасова Самоковлиева** до 20.02.2010 г. с кратка анотация на материалите (рисунки, снимки, приложно-декоративни (информация за автора - име, презиме, ЕГН (без последните цифри), училище, гр. (с.), име на участника и ръководителя.

2.6.7. **Награди:**

Диплом и почетен знак (медальон на Орфей с лирата);

Наградите се връчват на 27.03. (събота), а наградните материали се поместват в интернет www.orfeevo-izvorche.org

ЗАБЕЛЕЖКА: При включване на конкурса в програмата на Министерски съвет за осъществяване на закрила на деца с изявени дарби през 2010г, индивидуалните изпълнители в IV възрастова група, I-ва категория, получили 1-ва, 2-ра и 3-та награда от конкурса "Орфеево изворче", получават годишна парична стипендия при условията и по реда на Наредба за осъществяване на закрила на деца с изявени дарби.

ДАЙТЕ НА ДЕЦАТА РОДИНА

Продължа от стр. 2

Помислила възпитателката и се съгласила. Не могла да не се съгласи, защото видяла лицето на стоящото зад връвчицата момиче, което чакало нейното решение:

- Добре, Соня, остани тук до вечерта, обяда ще ти изпратя по шофьора.

- Защо да й изпращате. Ние със съседката ще споделим обяда си - сериозно казал шофьорът на "Жигули"-то, произнасяйки думата "съседка" с уважение.

- Чуваш ли, Клава - викнал той на жена си, която се занимавала с обяд на верандата на строящата се къща, - готви обяд за четирима, днес съседката ще бъде с нас.

- Добре - отговорила жената, - за всички ще има. И добавила: - Ти, Соня, ме викни, ако нещо ти трябва.

- Благодаря! - отговорила съвършено щастливата Соня.

Когато колата заминала, Соня тръгнала покрай опънатата между колчетата връвчица. Вървяла бавно, понякога се спирала, присядала в тревата, нещо докосвала с ръчички, пак вървяла. Така обиколила по периметъра целия си участък земя.

После застанала в средата на хектара, огледала всички страни. И внезапно разперила ръчички, затичала се, подскачайки и въртейки се.

Следобяд Клава като видяла колко е уморено момичето от тичането из участъка си, й предложила да поспи на походното легло. Но изморената Соня отговорила:

- Ако е възможно, дайте ми да си постеля някаква стара дреха. Аз ще поспя на моята земя, до брезичката.

Николай поставил сгъваемото легло с матрака и одеялото до брезичката на участъка на Соня. Момичето легнало и тутакси заспало здрав сън. Това бил първият й сън на своята родова земя.

В детския дом възникнал, както отначало на всички се сторил, неразрешим проблем. Соня всеки ден молела възпитателите да й разрешат да отиде на своя хектар земя. Обясненията, че тя е малка, за да пътува сама с автобус, а да я карат възпитателите не могат, тъй като не могат да оставят другите деца, не помагали. Соня започнала да говори с директора на детския дом. Тя обяснявала на директора, че обезателно трябва да ходи при своята земя. Обезателно защото на другите участъци хората вече садят дървета и скоро при тях и градини ще зацъфтят. А нейната земя като изоставена. На нея няма да цъфне нищо.

В края на краищата директорът на детския дом намерил приемливо решение и казал:

- Сега, Соня, е невъзможно да те караме на твоя участък, тъй като освен всичко друго имаш още половин месец да се учиш. След половин месец започва ваканцията, аз ще говоря със съседите на твоя участък и ако те се съгласят да те наглеждат, то по време на ваканцията ще те изпратим за известно време там. За седмица, а може и повече. Впрочем, този половин месец би могла да прекараш с полза за твоята земя. Ето вземи две брошури, почети. В едната се говори как да се правят лехи, а в другата какви лекарствени растения има. Ако се държиш добре, ще ти подготвя за ваканцията и различни семена.

Соня се държала добре. Старателно си подготвяла уроците, а през цялото си свободно време четяла двете подарени от директора брошури. Когато лягала да спи, мечтаела, пред-

ставяла си как на участъка й ще цъфтят различни красиви растения. Нощната леличка веднъж забелязала, когато другите деца спели, как Соня рисувала на лунната светлина, проникваща през прозореца, дървета и цветя.

Съседите се съгласили да наглеждат момичето и когато започнала лятната ваканция, самият директор помогнал да натоварят в багажника на "Жигули"-то суха храна за две седмици, лопатка, гребло, пакет със семена.

Николай не искал да взема сухата храна от детския дом, но директорът му казал, че Соня е момиче независимо, никога няма да поиска да бъде в тежест някому и е по-добре, ако тя си има и свои продукти.

Освен това й дали и нов спален чувал, независимо, че семейството на съседа Николай приготвило за момичето от дома малка стаичка на вече построения първи етаж на своята къща, както и постеля.

Когато Соня се качвала в колата, излезли да я изпратят не само сътрудниците на детския дом, които били този ден на работа, но и много хора, специално дошли да погледат сияещото от щастие лице на момичето.

Първите три нощи Соня спала в отделената й стая в съседската къща, а по цял ден прекарвала на своя роден хектар земя.

На третият ден Николай имал рожден ден и му дошли много гости. Една млада двойка дошла със своя палатка. На следващия ден гостите се разотиили, но палатката останала.

- За тебе е подарък - казали младите на Николай.

И Соня помолила Николай да спи в палатката. Николай разрешил:

- Разбира се, спи, щом така искаш. Да не би в стаята да ти е задушно?

- В стаята е хубаво - отговорило момичето, - но всички хора спят на своята земя, а моята през нощта остава самотна. На много участъци светят огънчета, а на моя е тъмно.

- Искаш да преместя палатката на твоя участък ли?

- Много искам, чичо Николай, да бъде до брезичката. Ако имате време и не ви затруднява.

Всички следващи нощи Соня спала в палатката, поставена до брезичката на нейния хектар. Събуждайки се рано сутрин, тя веднага отивала при ведрото с водата, стоящо до палатката, загребвала с чашка вода, напълвала си устата и пускала тъничка струйка вода в поставената си шепичка, за да се измие.

После вземала албума, в който с нейната ръка били направени рисунки на планировката на участъка и ги разглеждала. След това отивала да прави цветни и зеленчукови лехи.

Макар че малката сапърска лопатка, подарена от директора на дома, да била остра, Соня не успявала да я забие в земята докрай, можела само до половината. Но въпреки това лехите й се получавали.

Съседът Николай предложил да изкопае местата, които тя му каже върху своя хектар с мотокултиватор, но Соня категорично отказала. Изобщо тя се отнасяла ревностно към всяка една намеса на територията на нейния хектар. Хората чувствали това и се стараели без знанието на момичето да не престъпват границата, определена от колчетата и опънатата между тях връвчица. Дори съседът Николай след събуждане сутрин отивал само до връвчицата, за да повика Соня на закуска.

Някакъв необясним стремеж на малкото мо-

миче към самостоятелност или страхът да не бъде някому в тежест, не й позволявали да иска от никого нищо и дори когато някой от жителите на селището се опитвал да й предложи дреха, бонбони или някакъв инвентар, тя благодарила вежливо, но категорично отказвала да взема.

За двете седмици престой на своята земя Соня изкопала и засадила три зеленчукови лехи и направила по средата голяма цветна леха.

Сутринта на последния ден от двуседмичното пребиваване на Соня върху нейната земя Николай както обикновено отишъл до границата с нейния участък, за да я повика за закуска.

Момичето стояло до цветната си леха, на която още нищо не било поникнало, гледала и без да се обръща, отговорила на Николай:

- Чичо Николай, не ме викай днес да ям, днес не ми се иска.

Николай разказал, че почувствал в гласа на момичето измъченост и едва сдържани ридания. Той не започнал да изяснява какво се е случило. Върнал се у дома и започнал да наблюдава Соня с бинокъл.

Момичето вървяло из участъка, докосвало с ръка растенията, нещо поправяло по лехите. После се доближило до своята брезичка, прегърнало я с ръчички, а раменцата й потрепервали.

Към обяд за Соня дошъл старият автобус на дома. Шофьорът спрял до входа към вилата на Николай и свирнал. Николай разказвал:

- Когато погледнах с бинокъла как си събира скромните вещи, лопатката и греблото и омърлушено тръгва към нас, когато видях през бинокъла лицето й, не издържах и грабнах мобилния телефон. Добре, че веднага успях да се свържа с директора на детския дом. Казах му, че ще подпиша всякакви документи, ще поема отговорност за детето, ще взема отпуск, ще бъда непрекъснато на участъка, само и само момичето да може да е на своя хектар до края на ваканцията.

Директорът започнал да обяснява, че всички деца от дома трябва да заминат на лечение и почивка на летен морски лагер. Че отдавна са търсели такава възможност и ето че най-после отиват благодарение на спонсори. Аз нещо му казах по мъжки, но той не се обиди, отговори ми също рязко. И веднага добави: "Дайте телефона на шофьора, а утре аз самият ще дойда". Аз хукнах, дадох телефона на шофьора и му казвам:

- Хайде, приятелю, заминавай си бързичко.

Шофьорът си замина. А приближилата се Соня пита:

- Чичо Коля, за мен ли идва нашият автобус? Но защо си замина?

Аз не знам защо много се бях развълнувал от преговорите с директора, запалих цигара и й казвам:

- Ами, как ще е за тебе. Идва си просто така, да попита дали не са ти нужни продукти или нещо друго, а пък аз му казах, че ще се оправим.

Тя внимателно ме погледна, сякаш беше разбрала нещо, и тихо ми каза:

- Благодаря ти, чичо Коля - и отначало тръгна, а после бързо се затича към своята земя.

Директорът на детския дом пристигна сутринта, но аз вече го чаках. Само че той не при мен, а направо към палатката се насочи. Не успях да му кажа да не влиза без покана през връвчицата. Но той, юнакът, сам се досети. За да не травмира детето, щом то излезе да го посрещне, каза:

- Добър ден, Соня, аз наминах да те попитам само, ние заминаваме на море, а ти какво, тук ли

ще останеш или ще дойдеш с нас на морето?

- Тук! - не каза, а извика Соня.

- Така си и мислех - отговори директорът, - за това ти и донесох суха храна.

- Не е нужно да се безпокоите и да си губите времето. На мен нищо не ми трябва.

- Не ти трябва ли? И аз какво да правя според теб? Държавата отпуска пари за всеки възпитаник. А ти тук сама ще се възпитаваш, сама ще се храниш. Как да се отчитам аз в такава ситуация за държавните пари? Не, бъди добра, приеми ги. Хайде Алексеич, разтоварвай. Разреши ни да влезем, Соня. Може би ще ни покажеш стопанството си?

Соня известно време гледала мълчаливо директора, осмисляйки цялото положение. После видяла как шофьорът на микробуса разтоварва някакви тежки чанти и окончателно разбирайки, че остава на своята земя до края на ваканцията, радостно възкликнала:

- Ох, и аз съм една... Влезте, ето я вратичката, тук няма връвчица. Заповядайте на гости, ще ви покажа стопанството си. И вие, чичо Коля, влезте.

Тя ни поведе към своята палатка и веднага ни предложи да пийнем вода от ведрото до палатката:

- Ето ви вода, вземам я от извора, вкусна е, по-добра отколкото от крана. Пийнете си, моля ви.

- Няма да откажа - отговорил директорът и като гребнал с канчето, с удоволствие отпил. - Хубава е.

И аз отпих, и шофьорът и ние похвалихме водата на Соня за нейно голямо удоволствие. Навярно за пръв път в живота си Соня имаше нещо свое. Дори и да беше само вода, но своя и това свое тя можеше за пръв път да го даде на възрастните. Соня започваше да чувства своята съпричастност към света. После час и половина ние слушахме увлечения разказ на Соня какво вече е посадила и какво смята да посади. И показваше рисунки на бъдещото си родово имение. Само къщичка нямаше в нейните планове рисунки.

- Време ни е да тръгваме - каза директорът на Соня, - ти сама си разопаковай нещата. Докарах ти и фенер с акумулатор. Той може да осветява и надалече, а ако се превключи на лампата с дневна светлина, може и да се чете. И сега ще имаш какво да четеш. Донесъл съм ти и списания по дизайн на участъка, и книги за отглеждането на всичко, и по народна медицина.

- Ох, как забравих пак - плесна с ръце Соня. - Аз ей сега.

Тя надигна платнището на палатката и ние видяхме китки от различни билки, висящи на опъната в палатката връвчица. Тя свали няколко китки и ги подаде на директора:

- Това е чистотел (сем. Макови). Това е билка за Катя от нашата група, тя трябва да си го вари и да пие. Тя често боледува. Прочетох го в брошурата, която ми дадохте. Изсуших малко.

- Благодаря.

Изобщо добър човек е този директор и обича децата. После аз разговарях с него, той ме разпитва за поведението на Соня, посъветва ме за разни неща.

А Соня така и преживя цялото лято в палатката на хектара своя земя. Разцъфна в центъра с прекрасни цветя нейната цветна градинка. Поникнаха в зеленчуковите лехи лук, репички и други неща.

През вечерите, когато дните станаха по къси, често можеше да се види как блещука в палатката под брезата светлината на фенера. Всяка вечер Соня четеше книжки по народна медицина и все рисуваше в своя албум бъдещето на земята си.

Когато в края на лятото дойде да я вземе

старичкият автобус на детския дом, аз помагах на Соня да натовари своите припаси. А имаше какво да се товари. Само билките, които беше изсушила, бяха повече от двеста букета. Чувал картофи, три тикви... изобщо напълнихме автобуса. Попитах Соня:

- Е как ще бъде следващата година? Да ти запазя ли палатката?

- Обезателно ще дойда през следващата ваканция. Още от първия ден ще дойда на моята земя. Вие сте добър съсед, чичо Коля. Благодаря ви за доброто съседство!

И ми подаде ръка като възрастна и тази ръка беше укрепнала. А и самата Соня за това лято не само почерня, но и укрепна, стана по-уверена в себе си.

Тя дойде на следващата година с фиданки на плодни дръвчета, с някакъв разсад и веднага се залови за работа.

Хората от нашето селище на събрание решиха да построят на Соня малка къщичка.

А Зина, жената на предприемача, който беше построил най-голямата вила, настояваше да не е малка.

- Срамно е да се гледат хората в очите. Всички в селището строят къщи като дворци, а единственото дете живее в палатка. Гости идват и си мислят за нас кой знае какво.

Тъй като познавах нрава на момичето и болезненото й отношение към всякакъв вид подаяния, преговорите по повод строителството бяха поверени на мен.

Отидох при нея и й казвам: Соня, хората в селището решиха на събрание да ти построят малка къщичка, ти само мястото покажи, където да я разположим.

А тя някак подозрително ме пита:

- Чичо Коля, а колко ще струва тази малка къщичка?

Без да подозирам нищо, аз й отговорих:

- Двеста хиляди, по две хиляди от всяко семейство.

- По две хиляди? Ами че това са много пари. Значи хората ще купят по-малко неща за своите деца. За мен ще се охарчат. Чичо Коля, много ви моля, кажете на хората, че засега не ми е нужна къщичка. Аз и мястото й още не съм измислила. Моля ви, чичо Коля, обяснете на хората...

Тя се вълнуваше и аз разбрах защо. Получавайки своя хектар, Соня за пръв път в живота си се беше почувствала независима. Той й замени родителите, той се нуждаеше от нея, и тя от него. С някакво вътрешно чувство момичето усещаше или си представяше, че нейната земя не иска някой чужд да се докосва до нея.

И не дай, Боже, някой дори мълчаливо да упрекнеше Соня за нещо след построяването на къщичката. Собствената й независимост беше по-скъпа за нея от собствената къща.

Започнах да убеждавам другите да не се правят насила никакви подаръци на момичето. А скоро се случи нещо неочаквано. Тичат от езерото покрай Сониния участък дечурлига, а пред всички на бърз велосипед - синът на предприемача, Едик. Той през цялото време се присмиваше на Соня, наричаше я дребосък, макар да беше само с една година по-голям от нея.

- Ей, дребосък - вика Едик на Соня, - все с ландафтен дизайн се занимаваш, не ти ли омръзна?

Ела по-добре с нас да гледаме едно зрелище.

- Какво зрелище? - пита Соня.

- Татко ми сега ще подпали строителната битовка. Гледай. У нас и пожарна кола вече пристигна за всеки случай.

- Защо ще я гори?

- Защото разваля изгледа.

- Но след като тя изгори, на земята дълго няма нищо да расте.

- Защо да не расте?

- Защото всички полезни червейчета и всички буболечки ще изгорят. Аз бях запалила огън до палатката и гледай - на това място сега нищо не порасна.

- Я, какви си наблюдателна, дребосъче. Ами тогава спаси нашите червейчета. Вземи стария фургон, а то баща ми не знае къде да го дение.

- Как да го взема, той е тежък?

- Как? С кран, разбира се. Вдругиден ще пристигне един кран. Вятърен двигател ще поставя. Изобщо, вземай го, иначе след малко ще има грандиозен огън.

- Добре, Едик, съгласна съм да взема вашия фургон.

- Да вървим тогава.

Възрастни съседи, много дечурлига се бяха събрали до вилата на родителите на Едик. Пожарната беше в готовност. И тогава Едик се приближи до баща си, който отиваше към строителната битовка с бидон бензин, и му каза за недоволствие на дечурлигата и за радостно изумление на възрастните:

- Тате, не бива да изгаряш фургона.

- Какво значи не бива? Защо?

- Защото го подарих.

- На кого?

- На дребосъка.

- Какъв дребосък?

- Ами на Соня от крайния участък.

- И какво? Тя съгласи ли се? Съгласи се да го приеме от теб?

- Тате, ако не ми вярваш, питай нея самата.

Едик хвана стоящата наред тълпата дечурлига Соня за ръката и я заведе при баща си.

- Кажу ми, че си съгласна да вземеш тази барака. Кажу.

- Съгласна съм - тихо отговори Соня.

Ох, как не можеше предприемачът да скрие напирателна гордост от сина си. Ама че работа, от никого нищо не взема и само от неговия Едик се реши да приеме подарък своенравната Соня.

Когато дечурлигата се разотидоха, предприемачът извика цялата бригада, работеща по довършването на вилата му и каза на бригадирата:

- И така, мъже. Вземете всички материали, работете и нощта, ще платя двойно, но след два дни в тази фургон трябва да има европейски апартамент. Отвън нека си остане такъв олющен. Но вътре...

След два дни на Сониния участък редом с брезичката, на мястото, където стоеше нейната палатка, беше поставен на тухлена основа олющения строителен фургон-съблекалня. Олющен, но подготвен от строителите за боядисване, а финландската боя и четките се намираха вътре.

После Соня сама го боядиса - своя първи дом на родната й земя. Този дом на следващата година се превърна в приказна къщичка. Увит в бръшлян и дива лоза и обкръжен от цветни градинки.

Владимир МЕГРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

Поезията на УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Знанието за стиховете на Библията – на Стария и Новия завет, датира от хилядолетия. Говорим за стиховете на Корана и на Бхагвад Гита. Духовно търсещите познават и разгръщат записаните от последовател стихове на Руми. Време е да осъзнаем и заговорим повече за стиховете на Учителя! Колко поети на деня имаме, с думи лекуващи? Колко са поетите посланици, изявили в яснота, с постоянство и категоричност Духа на Истината? Предстои да му отдадем почит и признание и като на най-големия български поет! Знаете ли, че в Словото на Учителя стихотворенията са от порядъка на 40 000 /четиридесет хиляди/?

Съдържанието има своя най-близка форма. Когато същността попадне в съответстващата ѝ форма, изявлението ѝ е по-силно, присъствието ѝ – по-ярко, въздействието – най-запомнящо се.

Посланието, изразено чрез стих, достига нива по-дълбоки от ума. То е по-трайно, леко и нежно, съзвучно с душата. Като източник на ново знание, то е съобразено с човека и безопасно. Общувайки с живия стих, когато го възприемем, той вече ни преустройва чрез посланието си. Това е краткият път между душите, уравновесен с всички природни закони, цялостен и завършен израз на Божественото.

Всеки от последователите на Учителя Бенинса Дуно е бил в досег със Словото Му, има своите впечатления и опитности в зависимост от индивидуалността и развитието си.

В книгата „Песни“, изд. София 2002г., както и на концерта на 6 октомври 2007г Величка Няголова споделя: „... Словото на Учителя се представяше пред мен като музика и ми се даваше мелодия! Затова е много важно да не се променя Словото Божие, нито да се редактира, защото то слиза отгоре със своята музика и **в бъдеще цялото Слово на Учителя ще се пее. То е живо и музикално**“. Тези думи на сестра Величка са прозрение и откровение.

В Словото на Учителя потърсих праволинейни по послание и внушение, утвърждаващи по изказ участъци, имащи своята завършеност. Това е основният критерий на избраните стихове. Стихотворението трябва да е единно, да е самостоятелно. Заглавието – ясно фокусирано и в тон с възходящия смисъл на изказа.

По какво се отличава поезията? Не всяка поезия е римувана, но има вътрешна музикалност, ритъм и завършеност. Посланието на стиха е изчистено, без натовареност, премерено, хармонично. Както ритъмът на стиха стига съдържанието, не му позволява да се разпилее и плавно или бързо го носи, така в пълнозвучие текат мисъл и чувство.

Изборът и представянето на Словото на Учителя в стихове е *закономерен етап* от разгръщането на духовното му наследство. Благодаря, благодаря, Учителю, за прекрас-

ната задача с която си ме удостоил, до която си ме допуснал! В миговете, когато със священ трепет пристъпям към стиховете ти, аз съм частица от твоята аура, вълна в Божественния океан, разумна лястовица. Предстои работа, с вдъхновение, любов, радост и отговорност.

„Ще се развеселя премного заради Господа“. Да се оживят многократно песенните думи на пророк Исаия!

„Душата ми ще се зарадува в Бога моего. Защото ме облече в одежди на спасение. Загърна ме в мантия на правда“.

Тези одежди на спасение и мантия на правда чрез стиховете **ще разгърнем** и разпрострем така, че да блеснат в цялата си красота и сила! Това са стиховете на Учителя!

Братята и сестрите знаят защо Учителя дава на своите изказвания простичкото наглед име „беседи“. В тях той говори с душите на присъстващите, като ясновидец от най-висш ранг отговаря на въпроси, незададени гласно, отмахва мисловни спънки, разкрива причини и конкретни взаимовръзки, дава напътствия, предупреждава, обнадеждава, окриля и води. Това не са лекции по планирана тема, развита и обоснована по точки, с увод, изложение и заключение. В беседите Учителя тъче и намята **одеждите на спасението**. Една беседа колко одежди на спасението има? Най-мощното оръжие – Божието слово – колко демони прогонва и колко съдби изправя? „Из устата му излизаше остър меч...“ (О.И. 19;15), Словото на началото.

Всеки от избраните стихове на Учителя – това е една одежда на спасение и мантия на Правда, за онези, които искат да се веселят в Господа.

Бъдещи аранжъори, вслушвайте се, мислете и чувствайте правилно!

Пространствата на белия лист имат свойствата на лупа. Не едрият шрифт подпомага изказа, а белите пространства в съзвучие с изразите. Стихът вдишва чрез свободното пространство, белотата енергетизира избраните думи. На някои места накъсвам ритъма, защото Словото ме води.

С какво допринася книгата и предстоящата поредица?

1/ показва музикалността и ритъма на Словото на Учителя, където всяка дума е на мястото си и не трябва да се променя;

2/ изявява Учителя поет в най-достъпното духовно ръководство;

3/ представя поета Учител, неизвестен досега.

Спрямо формираните критерии за подбор на стиховете изданието, представено в електронната страница е изчерпателно. Ако разширим критерия за подбор, ще открием и нови стихове, които

ще бъдат включени в отделни издания. Дългите стихотворения, удържани и динамизирани чрез номерация, често съдържат в себе си като съставни части по-кратки стихотворения. Частично примери за такива са дадени. Раздвижеността на структурата се представя и когато чрез различие в шрифта се подчертае диалоговият момент.

4/ спомага за детайлно, по-ясно разбиране и запомняне и е подтик за работа над себе си

Разгръщането на Словото на Учителя в стихове откроява детайлите и способства осмислянето на всяка дума. Стиховете – елементи от беседата, увеличени чрез приближението, имат самостоятелна хармоничност.

В една от хилядите си беседи Учителят дава сред чудесните многобройни задачи за духовна работа и тази, която преразказвам. Вземете – казва той – Господнята молитва „Отче наш“. Вие я знаете прекрасно, казвали сте я многократно, но направете следното. Съсредоточете се върху тази молитва, като в поредица от дни, всеки ден да си повтаряте, разглеждате и размишлявате върху едно поредно нейно най-кратко смислово словосъчетание или дума. „Отче“, после „Отче наш“, после „Отче наш, Който Си“, „на Небесата“, и тогава „Отче наш, Който Си на Небесата“ и т.н. до края.

Опитайте тази прекрасна задача! Съзерцанието и размишлението върху отделните съставлящи думи е като гмуркане и като разгръщане. Обогащава и изчиства, възвръща яркостта, носи радостно познание, както и стиховете на Учителя.

5/ доставя радост и е материал за творческо преосмисляне и творчески съпровод.

Градина с плодове, дървета на Живот, от Любовта родени – това е Словото на Учителя. Здрави фиданки и сочни плодове в духовния и в Божественния свят. Там с кошница, с тетрадка събирах заруменели плодове, стихове избирах – от едно дръвче. Мамеха ме с клони съседни фиданки, подред ще бера – на себе си казах. – Време има и други берачи ще дойдат. С радост, прилежно берях и внимавах – с дръжка и без дръжка, плода не наранявах. Пазех Словото.

И ако на Земята издигат се клонките, споделили плода си, то чудна е градината, в която съм. Защото в зрели плодове превити са клоните на дръвчето. Защото от плода откъсвах плод! Защото кошницата ми е пълна и препълнена с плодове, даряващи живот.

И защото във Вселената не може да има вечен двигател, то цялата Вселена е перпетуум мобиле и плод на Вечния Творец. В новораждането си на Божии синове и дъщери, чисти и свети ще сме сътворци! Това го иска Бог!

И ето, плодовете. – Те станаха повече!

Най-голямата придобивка

Най-голямата придобивка,
която човек може да има,
това е
да познае

Истината.

(с. 5)

Божественият живот

Само в Истината
може да се прояви
и осмисли
животът.

Истината -
това е Божественият живот.

(с. 5)

Христос дойде на Земята

Христос
дойде на Земята
да направи една връзка,
да даде едно разбиране,
как трябва

да живеем по Бога.

Да ни покаже
начина -
със Своя живот,

със Своя пример -

как трябва да живеем. (с. 10)

Виделина

В своето съзнание
не трябва да допускаш да проникне
абсолютно никакво съмнение!

Когато една мисъл е права,
никога не я спъвай,
никога не се съмнявай в нея.
Страданията, които може да претърпиш
повидимому, те са препятствия в пътя ти.
Ако един пътешественик

тръгне на път

и се уплаши от планинските препятствия,
реки и океани,
той няма да помръдне в пътя си.

А онзи,

който е тръгнал на пътешествие,
той не трябва да се бои
от никакви препятствия.

И човек е в състояние

да преодолее

всички мъчнотии,

когато

постъпва

разумно.

(с.18)

Прозорец

Щом намериш един ближен,
на когото съзнанието е пробудено
през прозореца на този ближен погледни
и ще видиш Божествения свят.

И нека всеки човек
ви бъде като Божествен прозорец,

за да видите

това, което е утаено дълбоко в човека. (с. 37)

Работа

В ежедневиия си живот,
каквато и работа да вършите,

питайте се

в тази работа

има ли нещо Божествено.

Пишеш ли,

четеш ли,

слуга ли си някъде,

метеш ли

инженер ли си,

лекар ли си,

каквато и работа да вършиш,

питай се в нея има ли

нещо хубаво, Божествено.

И ако ти така мислиш,

ще почувствуващ нещо радостно. (с. 21)

Същината

Че се оплаквате,
не е погрешка,

че сте недоволни,

не е погрешка.

Каквото и да правите,

погрешка не ви намирам.

(В реда на нещата е.)

Но че не работите, това е погрешка!

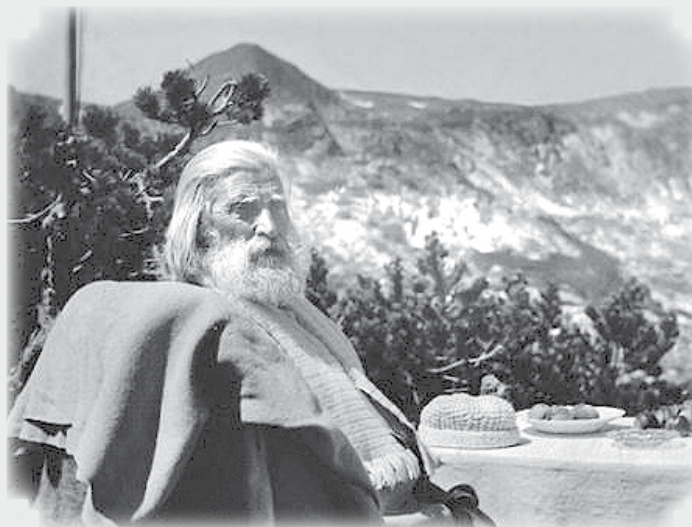
Само една погрешка

намирам на хората:

че не работят

за възстановяване на вечния порядък.

(с. 34)

Работа

Като дойдем при Бога,
работа се изисква,
и да ви е приятна тази работа.

Едно хубаво чувство,

една хубава мисъл,

това са неоценими богатства. (с. 162)

Учителят

Какво разбирате вие
под думата „Учител“?

Учител е всеки, който учи хората

да не пъплят по земята,

а да се изправят

и да гледат Слънцето как изгрива.

Учителят е онзи,

който те изправя

да станеш на краката си.

Дяволът те е вързал.

турил ти е превръзки на очите,

но Христос с плюнка сменя

тия превръзки от очите ти,

за да прогледнеш. (с. 38)

Радостта като резултат

Важното в дадения случай
не е онова, което се говори,
а онова, което човек може да разбере
и приложи в живота си.

Радостта,

която той може да придобие в даден случай,
тя е важното. (с. 39)

Промисъл

Ако вие четете

историята

на всички светии,

ще забележите,

че всякога

след едно голямо нещастие,

след една голяма

несрета в живота,

винаги е идвало

едно голямо благословение.

И считайте всичко онова,

даже една малка неприятност,

която иде в живота,

че носи нещо хубаво.

Това ще дойде! (с. 41)

(Цитатите на показаните в скобки страници са от прозаичния текст на беседите – УС 1933-1934 г., изд. Жануа 98, 2000г)

НАЙДЕН ШЕЙТАНОВ ЗА СВЕТОВНОИСТОРИЧЕСКИЯ ПРИНОС НА БОГОМИЛСТВОТО

Продължава
от стр. 1

Днес учените са единни², че богомилството е модел на антидогматично, антифеодално и антиклерикално учение. Лично аз бих подчертала, че то запалва пламъка на *нравствено-социалния протест* срещу подтискащата креативните способности на масите йерархическо-съсловна организация на феодализма и утвърждава самоценността на човешката личност, способна да стане *богоравна*, раждайки Христос или духовния принцип в себе си, превръщайки се в *Бого-родица*. На второ място ще отбележа ролята на *духовността* и на *духовния фактор в историята*, който богомилите и многобройните им европейски превъплъщения през XI-XIII век символизират - от торбешите в Западните ни покрайнини до катаро-албигойската ерес в Лангедок, Прованс и Рейнската област, патарените в Италия, валдензите в Швейцария и изобщо в немскоезичния регион или лоллардите в Англия³.

За д-р Н. Шейтанов миграцията на богомилските идеи през XI-XII век свидетелства както за активното ни приобщаване

към европейското културно пространство, така и за оплождащата роля на българския дух, ускорил процесите на хуманизация на европейската култура. Той е създател на един от най-положителните портрети на българския национален характер, според който *духовността* е негова исконна вътрешно присъща характеристика. Съзидателната стихия и изначална възвишена нравственост се извежда от образа на митичния родопски певец **Орфей**, чиято лира очаровала и умиротворявала хора и животни. А орфическата идея за културата като *омофагия* или обредно себераздаване преминава в богомилската възслава на труда, която се приема от катарите в Западна Европа: всеки човек е длъжен *да изкарва хляба със собствените си ръце*, а експлоатацията на човек от човека е неморална. Оттук и пълната несъвместимост с институцията на светските и църковни господари, родила категоричното отрицание на феодализма и папизма.

Единството на нравствено-естетическо и борческо начало се извежда като *основна национална характеристика*: "Геният на земята ни се вихри в родопската

арфа на Орфея и в балканската лира на Ботьова. Той чудодее в делирия на Диониса и в мистичния унес на Богомила. Негова проява е титанистичния размах на Александра Великий, на Симеона, подвизите на Левски, крилатата змейска мисъл на Раковски."¹⁵

Богомилите са носители на борческия дух, изразен в една *духовна революция*, разтърсила целия континент. Богомилството се разпространява широко в Мизия, Тракия и Македония. Неговият начинател **поп Богомил** събира някъде около 960 г. около себе си многобройни привърженици, които са привлечени от свободолюбивото му и човеколюбиво слово, както и от примера му на аскеза, нравствена чистота и от суровата му, но справедлива критика срещу властниците и свещениците (а косвено и срещу модела на Византийската църква и държавност). Самозабравили в алчността си и затънали в материалното си благополучие, те ограбват и унижават човешкото достойнство на населението, страдащо от социално безправие, бедност и чудовищна експлоатация от страна на българската аристократична класа и клира.

Богомилите са първите будители на социалното съзнание и човешкото достойнство през Средновековието. Макар и да са попили влиянието на манихейството и павликянството, тяхната доктрина е самобитна и силна, тъй като те залагат върху *самоценността на труда и на културата* като два първостепенни фактора за напредъка на хората. *Те създават модел на един реален и практически осъществим общочовешки хуманизъм*. Гневният упрек към тях на злостния им враг **Презвитер Козма** в "*Беседи против богомилите*" всъщност е най-доброто признание за демократичното им и човеколюбиво учение: "...учат своите да не се подчиняват на господарите си, ненавиждат царя, ругаят старейшините, укоряват болярите..." И още! "...лаят по свещениците като куче по конник..."¹⁶

Те смятат църквата за *излишна институция*, създадена за да осигури власт и богатства на едно съсловие, държащо вярващите в подчинение, тъй като вярата е въпрос на лично общуване с Бога, а патриарсите за "прислужници на дявола". Те са предтечи на **Мартин Лутер** в отричането му на

Стария завет. За тях е важно само Евангелието или божие-то слово, а не т.нар. Мойсеев закон, който съществено се отличава от етиката на всеопрощанието и добротворчеството на Исус и Йоан, а на практика утвърждава земната йерархия, рожба на Сатаната, известен в мисленето им като "Царят на материалния свят" и "Принц на Мрака". Доброто е изначало и вечно и затова то ще победи злото чрез пробуждане на "Божествената искра" в човешката душа и каляването ѝ чрез аскеза, последователно съпротивление на злото и системно добротворчество.

Проповедта на богомилите е придобивала и определена политическа насоченост, изразявала се е в призив за неподчинение към представителите на привилегированата класа, които са имали власт над прикрепените към тях селяни. Именно тази идея става причина и за т.нар албигойски кръстосен поход срещу катарите в Южна Франция. На пиетизма и клерикализма се противопоставя истинското християнство, което отрича култовата страна на вярата и институционализацията ѝ, нарича нафората и виното просто храна и напитка, отхвърля кръста и кръстния знак като символ на мъките Христови, а в иконите съзира обикновено идолопоклоничество.

За сметка на това богомилите са близки до обикновените хора с култа си към труда и простотата на бита си. Те смятат, че всеки трябва да изкарва прехраната със собствените си ръце и да не тъне в леност, безгрижие и мързел. Самите те са пример на скромност, трудолюбие, нравственост, смирение, въздържание, незлобливост.

Не приемат *словоблудството* и лъжата. Отричат ругането и псуването като богонеугодни. Обявяват се неалтернативно срещу кражбата, убийството и проповядват вегетарианство, за да се избегне проливане на кръвта на което и да е живо същество (с изключение на змията като дяволско създание - днес бихме казали знакова фигура!). Принципно отричат от същата позиция и войната като чудовищно човеконенавистническа дейност, която сее скръб за обикновените хора, проливащи кръвта си, и обогатява властимеющите.

Като морални арбитри богомилите се превръщат в пример за подражание, бързо надскачащ балканските граници. Няма да е пресилено, ако се каже, че опасното за властта влияние на богомилските идеи се разпростира лавинообразно из балканските земи, като не прави изключение и Византия, византийското население, заради което видният проповедник и неустрашим защитник на богомилската мъдрост, **Василий Врач**, наричан изразително "богомилският патриарх" е изгорен през 1111 г. През 1140 г., по времето на **Мануил Първи Комнин**, отново има шумен антибогомилски процес. Публично се признава известността на книгите на **Константин Хризомала** "*Господни златни слова*". През 1142 г. пред Цариградския синод са изправени кападокийските епископи от Сазимон и Балибоса **Климент** и **Леонтий**, а малко по-късно и монахът **Нифон** от Кападокия. Така се е съхранило сведението на **Тодор Васалмон** (1170-1180), според когото в империята имало цели крепости и области, "заразени" от ереста на Богомила.

Бунтовното богомилско слово залива през XI и XII век Сърбия, където "добрите хора" срещали ненавистта на **крал Стефан**, който се саморазправя с голяма част от тях. В Босна и Хецеговина обаче те намират изключително доброжелателен прием от страна и на местното население, и от страна на управляващия двор. Според историческите данни: **"Владетелят Кулин бил страстен богомил"** и сектата наброявала десетки хиляди привърженици в страната. Оттам разпространението й стигнало до сърцето на Западна Европа... През XII в. сведенията за тях *"заливат цяла Европа"*, назовавайки ги с различни имена: бугри (българи), бабуни (в Босна), катарии, манихеи, павликяни, патарени, албигойци и т.н. Самите те се наричали просто **християни**, а хората ги определяли като *"добри хора"* и *"добри християни"*.

В Ломбардия (Северна Италия) движението било добре организирано още през **XII в.** Негово средище бил град Милано, а самите еретици били наричани патарени според името на предградиято Патария. Горедолу по същото време се появяват новини за значимо присъствие на еретици в **Лион, Шампан и Фландрия, където учението изглежда обхващало най-често тъкачните работилници.** Главните му средища в Рейнската област били **Страсбург и Кьолн.**⁸

Богомилите се проявяват като *вещи практики и психолози*, осъзнаващи потребностите на масите и стремящи се да не противопоставят "напредналите" (или така наречените "съвършени" или "добри хора") на населението. Богомилите се делели на различни категории

според съвършенството си в зависимост от степента на преодоляване в себе си властта на злата сила, дявола. Най-високо в моралната йерархия стоели **съвършените богомили**, които чрез дълбоко усвояване на учението, чрез молитви и аскетичен живот се издигали до носителя на Светия Дух и се приготвяли за свещеническа и богослужбена дейност. След тях идват **вярващите** и след тях - **слушателите**. Вярващите били членове на братствата, имали право да участват в религиозния им живот, като били обвързани с определени, но по-леки аскетични задължения. Слушателите живели извън богомилските общества (*общинарията* е съществен български културен принос в демократичните социални традиции), имали право да се наслаждават на земните радости и удоволствия и могли да присъстват на проповедите.

Богомилите имали коренно различно в сравнение с ортодоксалната и католическата църква отношение към жената, което преминава в т.нар. катарска ерес, допускащо дори и жените да бъдат "съвършени", да стават учители и проповедници. За т.нар. еретици хората са изначално равни в евангелския смисъл на думата и актуалното различие между тях е в зависимост единствено от степента на тяхното *индивидуално нравствено усъвършенстване*. Никакви титли, съсловни привилегии и богатства не могат да покачат индивидуалната ценност на даден човек, ако той не се докаже като нравствена личност и по-точно - като активен нравствен субект, творещ добро за ближните си, въздържащ се от всяко злодеяние и

устремен към непрекъснатото си самоусъвършенстване. Преминаването от една група в друга (след акт на инициация, посвещение) е открито за всички и зависи от усърдието в следване на Учението и постигане на истинска вътрешна чистота. Тяхната религиозна толерантност признава само качествата на личността и нейното реално усъвършенстване.

Много важно е да се подчертае, че богомилството и западните му възгледи не делят и не противопоставят мъжете и жените. За учението им е характерно *социалното, сексуално и религиозно равенство*. Богомилите оспорват библейската легенда на грехопадението на Ева като "реброто Адамово" и са първите, които признават правото на жените да се издигат в духовната йерархия и самите да проповядват Божието слово и да обучават по-малко напредналите. Това е и един от световноисторическите приноси на българското средновековно волнодумие, което опложда европейската цивилизация и създава *човекоцентристката* и *егалитаристката култура* на Проторенесанса в Акситания и Ренесанса в Италия. Същност по думите на Найден Шейтанов, от богомилството тръгват *еретичните начала на човецината* през средните векове и точно затова неговите световладни идеи владеят душите от "стените на Цариград до бреговете на Атлантическия океан. Гордото съзнание на тъй ранните апостоли за европейска международност грее в изповедта на един от тях: целия свят обиталихме, възкликава той, и сеем семето на живота".⁹

Богомилите и тех-

ните западноевропейски следовници са известни с духовната си мъжественост и физическа несъкрусимост, документирана и във византийските хроники, и в анализите на Инквизицията, създадена всъщност от доминиканския орден специално за да се разправи с еретиците в Южна Франция, които, както и балканските им събратя, предпочитат да отидат на кладата, отколкото да признаят официалната религия. Дори когато в Западна Европа започва т.нар. Албигойски кръстоносен поход срещу катарите, тяхната смелост и мъжество в лицето на смъртта поражда легенди, незагълхващи до днес.

Според д-р Шейтанов у балканобългарина през всичките ни векове история са живи тези чутовни традиции и е вроден идеалът за герой: "Към този тип на свръхмъжи свръхжената се стреми той винаги и напред. Най-възславен е обаче героят на войната, на боя. Защото венецът на победата в тая истина върховножизнена област се добива с борба на живот и смърт. И защото бойно геройство се сподобява с любодейно тържество и с власт политическа, социална, стопанска, културна. Култ на героя у нас е възбожаване на силата, що печели победи и води към безсмъртие".¹⁰

Историкът Н. Шейтанов е един от първите, който изтъква значението на **Конника** като популярна фигура в българската история и предистория, посочвайки, че култът към нето отвежда в най-дълбока древност. Той ще го свърже с кавалерството и с култа към Прекрасната дама, а оттам и връзката с трубадурската поезия и куртоазната любов в Прованс е

повече от очевидна: "Най-типичен балканобългарски герой е конникът. Може да се каже, че ние сме создатели на този свръхмъж, чийто култ сетне става известен в Западна Европа като "рицар", "кавалер". Възторжена представа за конник всепобедител и гений е Александър Великий с коня си Буцефала. Същата представа посетне създава образа на народния ни герой Крали Марко с коня му Шарколия. Националният ни герой е конник! Възбожаване на рицаря е велик култ и в балканската древност, и в българобалканското средновековие. Старата Тракия почита най-дълбоко "героя конник", чийто епични изображения се срещат при всяко древно светилище. Траките се славили като прочути конекротители. Стара България продължава този древен възторжен култ и дори изобразила конника герой в титанистични размери на Мадарската скала. И прабългарите, както траките, са прочути коневъдци бойни ездачи. Тракийският герой конник и старобългарският мадарски конник - Крум - са идеи и образи на вековечен култ на конника по старославните ни краища".¹¹

Не може да не направи впечатление в какъв *широк културно-исторически контекст* Найден Шейтанов разглежда всеки отделен проблем. По този начин той не просто прави съизмерими българското и интернационалното битие, но и разкрива културата като динамична система на взаимодействие във времето и пространството. Верен на богомилския принцип, провъзгласил *равнопоставеност на половете* още през Средновековието (още едно голямо българско

културно достойнство, с което все още не се гордеем достатъчно!), Шейтанов е единственият наш автор, който изследва образите на *жената героиня* в българската история. И не мога да не се спра на толкова любопитната подробност, отнасяща се до историческото присъствие на жените в социално-политическата реалност като активни действени фигури. За него равенството между половете е *българска действителност* от най-дълбока старина. Но и чутовно българско културно послание: "Герои имаме ние през вековете и хилядолетията в различни осанки. Балканската приказна древност възславя жена героиня, Пентезилея, царицата на амазонките, що брани Троя. Геройска амазонска традиция обаче въодушевява нашата жена и досега, разбира се, в съответен смисъл. Не толкова населените места са били поприще на женско геройство, колкото гората, планината, усойте. Всички старотракийски богини и митични същества имат буйна горска обредност. Безименни жени героини вдъхновяват така също някои тържества и дела на богомилите, там в усойте. Като същинска Пентезилея се явява нашата горянка - войвода на хайдутите. Народните песни възславят Янка, Тодорка и др. като такива епични амазонки. А Сирма войводка е исторична личност в Македония през XIX в. Тъмна героиня на тъмно време е българката, главно селянката горянка, през турското владичество.

РОЗЕТАТА

Продължава
от стр. 1

Седмолъчната звезда се среща в Шумер, Акад, Асирия, Вавилон и е позната като "Звездата на магите" – халдейските и мидийските жреци.

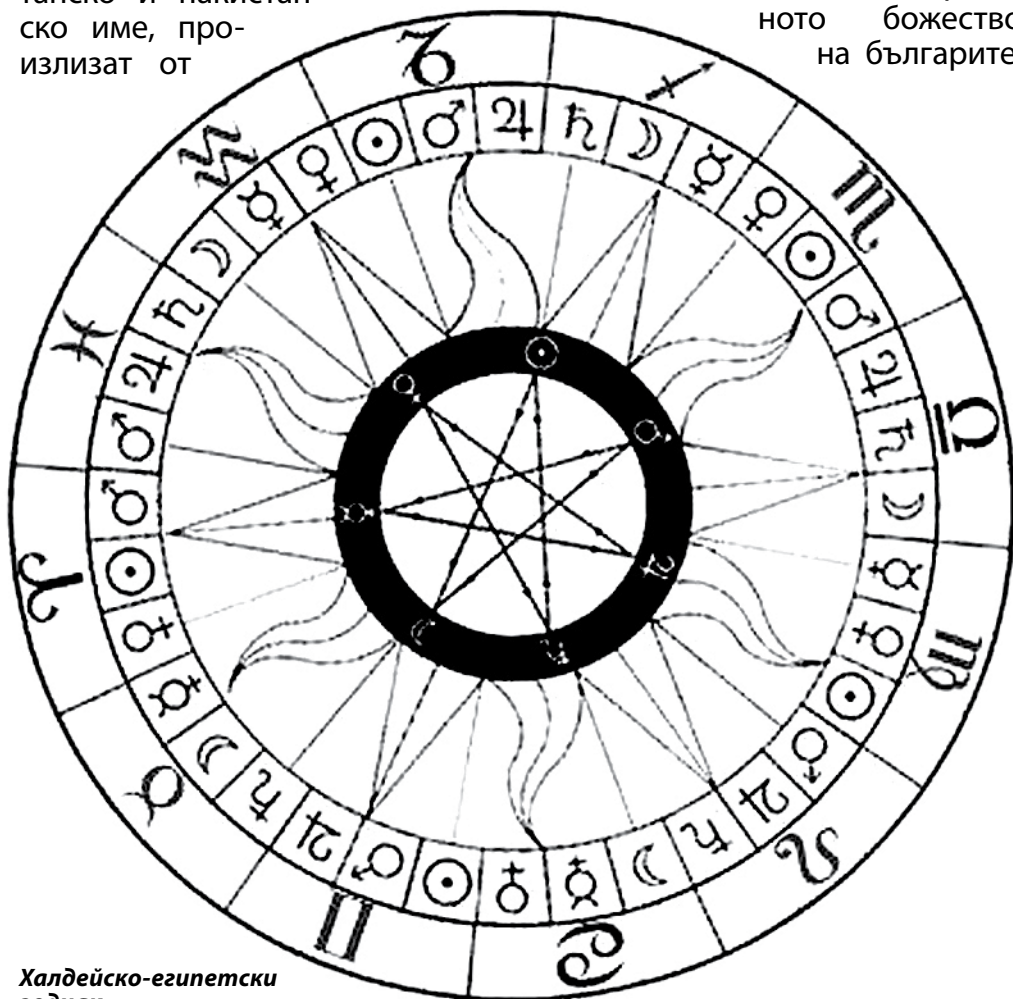
Седмицата в държавата на шумерите е свещено астрономическо отражение на седемте крупни обекта в нашата галактика. В шумерските магически, епически и хронографски трудове се говори за 7 порти; 7 планини; 7 воители; 7 свещени пламъка; 7 дни и нощи. 7 човека в една преграда на ковчега-кораб е поставил шумерският герой Зиусудра, спасил света от потопа. По-късните герои Утнапиштим и Ной само преповтарят и доразработват мита. Родоначалникът на българите **Зиези**, според Анонимния латински хронограф, както и **Зия** – древно и съвременно афганстанско и пакистанско име, произлизат от

Ассирия

същия корен. Знакът **YI** единодушно се тълкува като символ на Небето. Дингир се нарича богът-небе у шумерите. Нин-дингир ("повелителка на бога на небето" – шум.) е жрицата, която обслужва този

култ. Това име става емблематично за цяла Евразия с многобройните си вариации, според местното произношение. Сред Денгер, Дангра, Дингри, Тенгер, Тангра, Танръ, Тенгри и Тингри откриваме името и на върховното божество на българите.

Халдейско-египетски
зодиак

като **Мадар** при българите – на скалите над Мадара и в светилището Мадар в днешен Афганистан.

Религиозният и астрономически аспект на седмолъчната звезда продължава по традиция при академските, халдейските, асирийските и вавилонските жреци. Те съзират в седмицата универсалното космическо число, отразяващо броя на видимите небесни светилища; дните в седмицата и часовете на деня, като "слънчевият час" се е удвоявал. Разглеждайки внимателно българската розета, забелязваме съотношението на планетите спрямо кръга "понеделник-неделя". Анализът на древноиранските астрономически знания, съпоставени с уникалния български календар, разкрива следната зависимост:

Луна, Понеделник

ността на праезика им към семейството на памирските говорители се допълват с културните влияния от цивилизациите на Междуречието и Иранското плато. Така специалистите четат двата кръга със символи. Външният отговаря на планетите, а вътрешният на дните от седмицата.

Астрологическата функция на розетата се потвърждава от многобройните писмени документи от същата тази епоха. Описанията на ритуални действия, свързани със Слънцето и Луната говорят за особено почитание към тези небесни светилища. Българите определят с помощта на **колобритите** или жреците дните и часовете на сраженията така, че да имат щастлив изход. По същия начин се избирани възшествениите месеци за българските владетели, съгласно

Акад

Бог Тангра при нас определено символизира Небето. Негов ипостас при шумерите се счита Конникът, пронизващ с копие лъв. Това изображение, срещано десетки пъти в района на Междуречието, несъмнено е един от прототипите на **Мадарския конник**. Познат по-късно в Индия като Майтри, в Будизма като Майтрея, при тибетци и монголци той е Мадар, за да го открием

Марс, Вторник
Меркурий, Сряда
Юпитер, Четвъртък

Венера, Петък
Сатурн, Събота
Слънце, Неделя

Явно, че българите участват в създаването на тези аналози или пренасят тези познания с принудителните си преселения от своята централноазиатска прародина. Несъмненият им ирански антропологически тип и принадлеж-

прочутия "Именник на българските канове" и други подобни хронографски свидетелства. Отговорите на папа Николай I преди покръстването разкриват връзките на българския народ с космическите енергии на Вселената, изразени чрез нейните най-познати седем тела и тяхното движение по плащеницата на Бога-Небе.

Числото седем навежда на асоциацията за връзка и с

Шумерски диск

преките ни съседи в прародината. Индийци, Арии, Саки и Кушани създават и развиват учението за седемте чакри (на български **чекрък**, колело). Свързани със седемте планети

са енергийните центрове на човешкото тяло (чакрите). По традиция те отразяват влиянието на небесните светила върху хората. За всяка от тях има специална мантра – сричка, ко-

ято се произнася и помага за овладяването и отварянето на тези центрове. Любопитна е класическата трактовка на тази взаимовръзка, която дава и друг възможен прочит на

Шумерски печат

ра – най-горе.

Някои от изследователите считат на базата на сравнителния езиков анализ, че именно така или по подобен начин са се

произнасяли и знаците върху розетата.

Като прибавим към тази основа почитанието на народите от полуостров Хиндустан към Слънцето и Луната – Суря и Чандра (санскр.), поклоненията и ритуалите, двата календара на тези етноси и култури, както и отношението към Небето, като основен култов обект, ще видим приликите с българската астрологическа и религиозна традиция.

Българската бронзова седмолъчна розета засега е единственият по рода си артефакт, разкриващ в дълбочина някои от аспектите на българската цивилизация. Притежанието на копие от нея някога вероятно е било знак за принадлежност към висшата прослойка – тази на кановете и колобрите. Днес тя е символ на принадлежността към големия род на българите. Поставяйки на гърдите си този знак, потомците на Кубрат, Аспарух, Крум и Омуртаг свидетелстват за кръвната си връзка със създателите и строителите на България. Носейки розетата у себе си, нашите сънародници имат най-великия съюзник и коректив за бъдещето си – силата и мъдростта на своите велики предци.

Доц. Александър ИЛИЕВ, доктор на изкуствознанието

Тракийска розета

Сомони

www.theatredreams.hit.bg

ПРЕДСТАВЯНЕ НА "БИО АПИ МЕД"

Технологичен процес и специфики, терапевтични свойства на суровините при производството на лечебни продукти на пчелна и билкова основа

За тези, които не ни познават, ние сме сем. Мислиев. При тежавме дипломи за пчелари и сме членове на съюза на билкарите. Родени сме и израснахме в София, но промените в България ни подсказаха, че София не е място за нас и се преместихме да живеем в една малка и почти безлюдна махала на 1200 м н.в., както разбрахме покъсно - най-високата населена точка на Ихтиманска Средна гора.

Изследвахме района и се оказа, че надминава най-малко 5 пъти, а по някои показатели и повече изскванията на ЕС за екологично чист район, изключително подходящ за нашата дейност.

Учихме за пчелари и създадохме пчелин. По време на това обучение се запознахме и с апитерапията, т.е. лечение с пчелни продукти, и решихме да обединим нашите знания и опит за билколечението с наученото за пчелните продукти. На тази база създадохме нашето производство.

Защо съчетаваме в един лечебен продукт основни суровини от различни терапии? Нашите знания и опит ни показаха, че всичко на този свят влияе на човека и неговото здраве, затова умелото комбинирание на различни терапевтични средства, съчетано със здравотворен начин на живот би имало най-благоотво-

рен ефект върху човешкият организъм и неговото здраве.

Всички знаят, че лечебният процес с тези средства е продължителен, **затова съчетаването на терапите позволява съкращаване на този процес.**

Тук ще си позволя да цитирам разсъжденията на **Васил Канисков (български лецител)**:

„**Асклепий** е баща на лецителското изкуство. До него е **съпругата** му **Афионе**. Тя, Афионе, е богиня (**по обясните причини всички са обожествени**) и закрилница на бил-

карите и аптекарите. **Дъщеря** : по-голямата, **Панахея**, е богиня и закрилница на лецителите, по късно от това име идва панацея – универсален лек за всички болести. По-малката се нарича **Хигия** и лекува с минерална вода. По-късно и нейното име е променено на хигиена, свързано с чистота посредством измиване. Стигаме и до двамата братя: **Яхо**, който лекува с масажи, и **Телесфор**, който лекува с гимнастика. Явно върху този семеен портрет няма какво друго да добавим, само едно - че почти всички видове лецители и начини за лечение са на едно място, буквално в едно

неделимо семейство. Неделими: от една страна, лецител, билкар, аптекар и лецител, и равнопоставени, от друга страна: минерална вода, масаж и гимнастика. Но сякаш нещо липсва в семейния портрет на Асклепий? - Храната, определен вид храна като лекарство! Празнотата в картината е запълнена от ... **Славяните**. Те отглеждат пчели – владееят това древно изкуство и са приготвяли, познавали и ползвали меда и медните продукти за храна и с лечебна цел.

А сега да се върнем на нашите про-

дукти и да ви обясня логиката на обединяването на три вида терапевтични средства в едно.

Това, което ние наричаме обединяване, всъщност е разделено от различните терапии и на практика ние не обединяваме, а ползваме това, което природата е съчетала преди нас.

При трите терапии - **фитотерапия, апитерапия и ароматерапия**, в основата са растенията.

Във **фитотерапията** с различни методи се извличат **биологичноактивни вещества** от растенията.

В **апитерапията** всички продук-

ти произведени от пчелите без пчелния восък са извлечени от растенията: **пчелиният мед** е състен цветен нектар, обогатен с ензими и секрети от пчелите; **пчелиният прахец** е цветен прахец, отново обогатен от пчелите; **прополисът** е смолисти вещества, събрани от растенията и пак обогатени от пчелите.

В **ароматерапията** чрез различни методи се извличат **етеричните масла** от растенията.

И всъщност ние използваме това, което природата е създала, а като наши партньори - пчелите.

Основни характеристики на нашето производство:

На първо място, използваме единствено лечебните растения в България.

Световно признато е, че нашата страна е район с най-богато биологично разнообразие на лечебни растения. Това е било известно и на древния свят, тъй като в деветтомния труд на елинския природоизследовател и философ Теофраст, озаглавен „**Изследвания на растенията**“, се казва, че **Тракия е най-богатият район на лечебни растения в тогавашния свят.**

Друга причина да използваме билките в България е неоспоримият факт за

високите качества на нашите лечебни растения, зависещи от географското местоположение и почвено-климатичните условия в страната.

Особено важно е да отбележа, че растенията се приспособяват към средата, в която растат, и изграждат защита към фактори, които могат да застрашат тяхното развитие. Ето защо човек, приемайки тези растения като храна и лекарство, приема генетичната информация от тях за защита и приспособяване към околната среда.

На второ място в брането на билки трябва да се спазват редица правила за правилното подбиране на растенията, синтезирали в себе си най-много лечебни вещества. Научно е доказано, че слънчевото осветяване, температурата, деннонощните цикли, качествата на почвата, стadiите в развитието на растенията имат изключително значение за обмяната на веществата и по-специално за биосинтеза в тях на биологичноактивни съединения и за цикличните промени в тяхното разпределение в различните части на растенията. Рано сутрин листата на татула са значително по-богати на алкалоиди, отколкото вечер. Обратни отношения съществуват за други активни вещества.

При дигиталиса през нощта се извършва разпад на гликозидите и затова листата му обедняват на тези физиологично активни вещества. Ето защо събраните след обяд листа са по-богати на гликозиди, отколкото сутрин. **По правило алкалоидносните растения от сенчести места съдържат повече алкалоиди.** Проследяването биохимията на различните стadiи в развитието на растенията днес предполага научно обосновани изисквания за годишния период в който трябва да се събира дадено растение, за да се получи най-богатата на активни вещества реколта. **За това процеса на бране на билки се извършва лично от нас, спазвайки всички изисквания за това.**

Съвременната фармакогнозия (дял от фармацевтиката, който се занимава с производствата на лекарства от растителен произход), за да произведе лекарствен продукт, използва само едно биологично вещество извлечено от растението, а останалите нарича **баластни** и ги отстранява. В нашия метод за производство на лечебни продукти използваме знанията от фармакогнозията само за да разберем

с какъв разтворител се извлича комплексът от вещества в растението, което използваме. Правим водноспиртни и мастни извлечения на всички водно-, спиртно- и мастноразтворими вещества в дрогата, която използваме. **Водата, с която работим, е изворна, структурирана и не е обработена с химикали.**

Защо се нуждаем от така наречените баластни вещества? Защото те забавят или ускоряват резорбцията, метаболизират в организма, проникват в тъканите, излъчването с урината и жлъчката на активните вещества (които са цел на съвременната фармакология). Освен това, през последните години редица изследвания откриват, че в много растения наред с основните активни вещества има други биологични съставки, които влияят на бълтъчната синтеза и по този начин в организма се създава усилен синтез на имунни тела и ензими. Това обяснява защо ефектите на много лечебни растения (*беладона, зимзелен, кестен, жълт кантарион и др.*) в редица отношения се различават от лечебните ефекти на изолираните от тях химично чисти вещества, като **атропин, винкамин, есцин, хиперсцин и др.**

Да вземем за пример **малкия зимзелен**. От него фармацевтиката извлича алкалоида винкамин и произвежда лекарството за хипертония – **винкапан**, докато ние правим спиртен извлек от растението и извличаме всички водно- и спиртно-разтворими вещества и по този начин нашият продукт, освен че помага при хипертония, действа добре и

при оросяването на мозъка и крайниците, при главоболие от вестибуларен характер, повлиява добре диабета и т.н.

Баластните вещества, съдържащи се в малкият зимзелен, предотвратяват появата на странични ефекти, каквито има химичният препарат **винкапан**.

Дотук изясних някои особености за правилното използване на билките. Сега ще поясня някои специфики при пчелните продукти с оглед **добиването на качествена суровина с висока лечебна стойност**.

За да сме сигурни в суровината, която използваме, сами отглеждаме пчелите по метода на биологичното пчеларство. Първо, районът отговаря на изискванията и второ, методът на отглеждане е напълно съобразен с техните нужди, с минимална намеса от наша страна, а това включва подхранване само с меда, който те са си произвели, никакво третиране с антибиотици и други препарати за предпазване от болести и паразити.

Продуктите, които пчелите произвеждат, се взимат тогава, когато трябва, и толкова, колкото е необходимо, **без да им се наруши естественият ритъм на живот**.

Пчелният мед се изважда от кошера при пълна зрялост и се съхранява при липса на светлина с цел да се предотврати разграждането на **инхибина** - антибиотично вещество от растителен произход, което заедно

с **фитонцитите** играе роля за осигуряване стерилността на меда. Пчелният мед се съхранява при подходяща температура и влажност и в подходящи съдове, които не допускат неговото окисляване.

Пчелния прашец след изваждането се изсушава в сушилня и се съхранява при 0°С при липса на влажност или се консервира с пчелен мед.

Прополисът се съхранява на тъмно и студено.

Пчелният восък се съхранява в херметична среда с цел да не се обработва с химикали срещу водния молекул.

Останалите суровини, които не произвеждаме - етерични масла, розова вода и др., взимаме от производители, след като сме се запознали и **одобрили технологията на тяхното производство и съхранение**.

Всичко, което произвеждаме, го създаваме двамата с моята съпруга. Нямаме работници, нямаме помощници - с цел да се следи максимално добре технологичния процес и да не се правят никакви компромиси с качеството. За момента продуктите, които поддържа, като асортимент са около 100, въпреки че създаваме и лечебни средства по поръчка съобразени с индивидуалния статус на човека.

За контакти - Томи и Диана Мисливи, тел. 0878 191 824, 0878 181 964

e-mail: bioapimed@abv.bg

Приятелю, заповядайте на представянето на продуктите на

БИО АПИ МЕД

Продуктите включват широка гама от козметика и хранителни добавки.

Вход СВОБОДЕН

„ОМАЙНО БИЛЕ ЗА ВСЕКИ“

Презентация на **ЛЕЧЕБНИ ПРОДУКТИ НА ПЧЕЛНА И БИЛКОВА ОСНОВА. ОБЕДИНЯВАНЕ АПИТЕРАПИЯТА И ФИТОТЕРАПИЯТА В ЕДНО**

С ЦЕЛ ПОСТИГАНЕ НА ПО-ДОБЪР И ПО-БЪРЗ ЕФЕКТ

- 1) Представяне на "БИОАПИМЕД" и техните продукти
- 2) Накратко за пчелите и пчелните продукти
- 3) Практически съвети за бране, съхранение и използване на билките.
- 4) Предимствата на употребата на пчелни и билкови продукти за профилактика и лечение пред синтетичните им заместители.

Къде: Център за личностно развитие „Вселена“ – гр. София, ул. „Г. Бенковски“ № 11, ет. 4 – входа точно срещу входа на Чайната

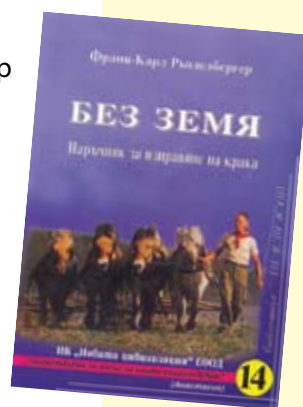
Кога: 5 февруари (петък) от 19.30-21.30ч. и 6 февруари (събота) от 11.30-16.30ч.

КАК ДА СЕ РЕАЛИЗИРАМЕ В УСЛОВИЯТА НА КРИЗА

В ИЗДАНИЯТА НА ИК "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ":

"Естественият икономически ред" на Силвио Гезел; **"Лихвата - рак на обществото"** на Владимир Богданов; **"Без земя"** на Франц-Карл Рьоделбергер; **"Въведение в пермакултурата"** на Бил Молисън; **"Анастасия"**, **"Звънтящият кедър"**, **"Пространство на любовта"**, **"Сътворение"**, **"Кои сме ние?"** на Владимир Мегре - се обясняват причините за глобалната финансово-икономическа криза и КАК обществото да излезе от нея - на ниво семейство.

Книгите можете да намерите във верига книжарници "Хеликон", "Пингвините" и "Сиела"

МАХАЛЕБКА

Padus mahaleb Borkh.

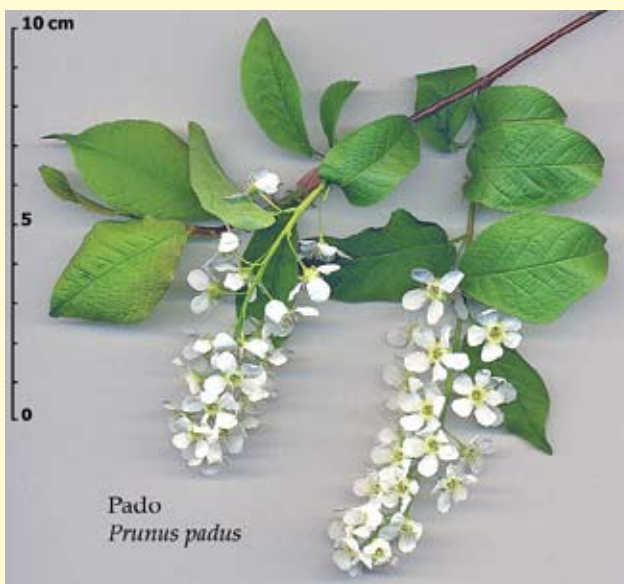
Махалебката е дърво с височина до 10 метра, с гъста кълбовидна корона. Започва да цъфти и плодоноси още на 4-6 -годишна възраст. Цъфти през април-май едновременно с разлистването. Цветовете са бели, ароматни, до 1.5 см в диаметър. Плодовете са яйцевидни, отначало с жълта, след това с червеникава до тъмнокафява, а при пълна зрелост с почти черна окраска. Семената имат кълняемост средно 80%. Засяват се през есента без предпосевна подготовка или през пролетта след 3-4 -месечна стратификация.

Махалебката е разпространена в Централна, Източна и Южна Европа, Кавказ, Средиземноморието, Югозападна Азия. У нас се среща по скалисти и каменни, предимно варовити терени, долове и ровини из храсталаци и гори в равнините и предпланините до 800 м н.в. Тя е сухоустойчи-

ва, невзискателна към почвените условия, сенкоиздръжлива. Подходящ вид за цялата страна при сравнително неблагоприятни екологични условия.

Източници:

1. Милев М., П. Александров, К. Петкова, Н. Илиев, Посевни материали от широколистни видове, София, 2004 г.
2. Вакарелов И., М. Милева, Декоративна дендрология, Дионис, 2002 г.
3. Комджиева-Стефова М., Б. Бузов, Горски култури, Матком, 2002 г.
4. Милев М., К. Петкова, П. Александров, Н. Илиев, Посевни материали от иглолистни видове, София, 1999 г.

Padus
Prunus padus

До г-н Бойко БОРИСОВ,
Министър-председател на Република

До г-н Цветан ЦВЕТАНОВ,
Зам.-председател на Министерския съвети министър на вътрешните работи

До г-н Борис ВЕЛЧЕВ,
Главен прокурор на Република България

До г-н Йордан НИКОЛОВ,
Областен управител на Старозагорска област

До проф. Светлин ТАНЧЕВ,
Кмет на осемхилядолетна Стара Загора

Господа водачи на опоскана България,

Със старта на операция „НАГЛИТЕ“ вие ударихте успешно част от възпроизведените с манипулации престъпни мулета. Въпреки това - поздравления! Сега, ако искате да станете държавници на просперираща България, не се качвайте на ешафода на отминалото еничарско престараване! И без това на него няма място от досегашните марионетни образувания, обслужващи цинизма с извратено законодателство, които заедно с медийната манипулация акушираха с успех наглостта в страната ни. По тази разрушителна стратегия материалните активи на България на стойност над 700 МИЛИАРДА ДЕНОМИНИРАНИ ЛЕВА бяха опоскани и оглозгани чрез поставени лица на паразитната всеядност. Както се и очакваше от „свободата“ и „демократията“, остана само продаваща се биомаса от бедни и временно забогатели лумпени. Заедно с това подлъганият ни народ, за да оцелее, **загуби неизброима чет от емигрирали свои сънародници.** За 20 години неродени останаха 700 000 българчета и толкова българи преждевременно си заминаха от този свят на тържествуващо зло.

Така че се налага, ако искаме с нещо да бъдем взаимно полезни на себе си и на ошмулената ни страна, спешно да възвърнем държавността, и не по европейската демагогия, а по рационалните Крумови стандарти. Само така ще бъдем уважавани както от неадекватно неравноправния ЕС, така и от ошавения от наглости свят. **ВРЕМЕТО ДЕЙСТВИТЕЛНО Е НАШЕ,** имайки предвид, че злото както у нас, така и по света, юбилейно от 10 години няма нито един печеливш за него ход. Доказателство за това е не само безизходицата в Ирак и Афганистан, но и провалът в Сомалия и Хаити след злополучното земетресение, станало на 12 януари т.г. Затова точно на орисания ни народ, извървял целия път на шествековната преизподня, се налага да докаже правотата на библейската притча „ПОСЛЕДНИТЕ ЩЕ БЪДАТ ПЪРВИ!“

Трябва на позорния стълб да бъдат изправени всички виновни за станалата **екокатастрофа в Централна България.** Тези безродия, заедно с поръчителите им, не могат повече да се крият зад т. нар. „КЛАСИФИЦИРАНО МЪЛЧАНИЕ НА АГНЕТАТА“.

ПРИЗИВНО ОБРЪЩЕНИЕ ЗА ИЗХОД

относно:

„ЕКОЛОГИЧНОТО БЕДСТВО НА СТАРОЗАГОРСКА ОБЛАСТ“

„Най-горещите
места в ада
са запазени за
онези,
които са
неутрални
във времена
на жестока
морална криза!“

Данте Алигиери

ЗАТОВА:

АЗ ОБВИНЯВАМ в престъпления срещу страната ни и света всички неуки „утилизатори“ на конвенционалните ни оръжия и арсенали, извършени през зловещата 2002 година на Военния полигон до село Змейово, когато слугите на световната наглост ликвидираха Българската армия;

АЗ ОБВИНЯВАМ в проява на изключителна подлост „утилизаторът“ Юхновски, оглавяващ тогава „феодалните старци“ от БАН, който заради шепа сребърници обвини безсъвестно ТЕЦ-овете за екокатастрофата и с това си изми ръцете;

АЗ ОБВИНЯВАМ тези чиновници от МОСВ и РИОСВ, както и облечените с власт мимикрии, **че скриха от обществото ни посипалия се в Старозагорска област фин метален прах, съдържащ кадмий, молибден, стронций, торий, уран, мед, хром, желязо и други тежки метали;**

АЗ ОБВИНЯВАМ новата вълна от демагози в лицето на министрите Николай Младенов и Нона Караджова, които за циклично започналото на 18 ноември поредно отровно обгазяване на областта ни измислиха нови антители: „НЕИЗВЕСТЕН ИЗВЪРШИТЕЛ“ и „ИЗВЕСТЕН АУСПУХ“, с което доказаха своята съпричастност към тази неспираща вандалщина;

АЗ ОБВИНЯВАМ като агенти на глобалния тероризъм: Симеон Сакскобургготски, Сергей Станишев, Николай Свинаров, Веселин Близнаков, Николай Цонев, Долорес Арсенова, Джавдет Чакъров, както и всички техни помагачи и укриватели за **умишлено провеждан геноцид** срещу неемигриралите 350 000 европейски граждани от Старозагорска област;

АЗ ОБВИНЯВАМ в съучастие, а може би и в подбудителство, за този нагъл терористичен акт всички учудващо мълчаливи институции от ЕС и най-вече генералитета на НАТО, които са призвани да опазят гражданите на Европа от всякакви диверсии, саботажи, геноцид или военни престъпления;

АЗ ОБВИНЯВАМ онези комисари от Брюксел, които съзнателно или несъзнателно досега са обслужвали паразитно-боклучийската международна мафия, създава умишлено многомилиардни проблеми у нас и в целия ЕС. Тези мошеници по „европейски стандарти“ успяха с наглост да ни пробутат **допотопни технологии за канцерогенно „изгаряне“** и никому ненужното „депонирание“ и „пакетиране“ на отпадния битов проблем. При наличието на всепризната ВЪРХОВА ПИРОЛИЗНО-ПЛАЗМЕНА ТЕХНОЛОГИЯ, превръщаща боклучите отново в суровини и материали за строителството, това престъпление може да бъде приравнено само с наглостта на вилнеещата по света икономическа криза, контролирано прехвърлила проблемите върху цялото човечество.

С нашето безаналогово българско тър-

пение и срамно мълчание на сателитния ни „елит“, щем не щем, всички се оказваме най-реалният враг на Обединена Европа! Време е да се напомни на брюкселските комисари за закономерността на превратната ни историческа съдба! Тук без изключения е лобното място на всички злонамерено „присъствали“ империи. За да не се случи това и с ЕС, необходимо е София и Брюксел да се разберат спешно с колко милиарда евро ще се компенсират гражданите и природата на България. Важно е и какво ще направи Хагският трибунал и прокуратурата ни за извършения екогеноцид. Само така идеите на Робърт Шуман могат да бъдат опазени, а ЕС - невредим. Всичко останало ще е след дъжд качулка и пореден урок по история за Балканите и най-вече за България в неотменното за света отражение на Закона за причинно-следствената връзка.

ГОСПОДА ИЗБРАНИЦИ НА ОРИСАНА БЪЛГАРИЯ!

Най-елементарният начин да се справите с наглостта е да възстановите силата на Закона и да дадете идейна мотивация за реализация на огромната творческа енергия на малкия ни народ. Приоритетната ни задача като българи е да извършим искрения АКТ НА ПОЧИСТВАНЕ И ПРЕЧИСТВАНЕ, с който ще изхвърлим и страха си, за да спасим дори и аналфabetните ни врагове, господстващи по света и у нас!

Тази орфическа практика, възприета и от християнството, е редно да започне с най-пострадалата - Старозагорска област! За целта са необходими поне 350 милиона евро! С половината средства ще компенсираме донякъде заболелите наши съграждани, както и ще се опитаме да възстановим увредената природа. С останалата сума ще реставрираме и покажем на света непознатия блясък на ОСЕМХИЛЯДОЛЕТНАТА НИ КУЛТУРА.

С това ще дадем пример на цяла България и на Балканите да сторят същото! Само така без спорове и излишни движения може да изплува и истината за мястото на БИБЛЕЙСКАТА ОБЕТОВАНА ЗЕМЯ. В нея, както е казано, „Слънцето (Ра) изгрява от морето“! Тогава и светът ще се досети кой и защо създаде и периодично активира т.нар. „балкански барутен погреб“. Ще цъфне и истината доколко „велики“ са били във времето зависимите „Велики сили“. Ще се открие проявената мерзост на християнска Англия през 1877-1878 г. при освобождението от ислямския ярем на принесения в жертва български народ. Със задна дата цивилизованият свят ще си обясни нечовешкото поведение на главореза Сюлейман паша, извършил тотален геноцид преди 132 години, пак срещу старозагорци. Берлинският и Ньойският договор ще се разглеждат като провокирани диверсии за „вечно“ тлеещ „балкански пожар“, докато не се отнеме собствеността на местните „абориге-

ни“. Ще блеснат в цялата си наглост архитектите, създали и унищожили Югославия и отсякли географския регион Македония от майка България. Разбираем ще стане и опитът за ликвидация на папа Йоан-Павел Втори и стоварването на вината изцяло върху българския народ. Ще изплуват и причините за перманентното досегашно заклеяване на Русия с православния ѝ народ, „ВИНОВЕН“ за освобождението на Европа от османското „културно присъствие“ на исляма и от фашисткия „нов световен ред“.

Днешното политико-токсично обгазяване и **дадените бонуси за емиграция на автохтонния български народ** е нагледен пример за провеждан перфиден геноцид, зад който стоят едни и същи щения на безвъзвратно отминалото мракобесие. Затова, ако не се събуди интелектуалната достатъчност на брюкселските комисари, полезен ход за Обединена Европа няма да има! Тя и светът ще си останат в капана на самоубийствената регресия! Обратният път като изход е предизвестен!

БЪЛГАРИЯ Е ОРИСАНА ДА БЪДЕ ЛЕЧЕБЕН, ДУХОВЕН И КУЛТУРЕН ЦЕНТЪР И ДЕСТИНАЦИЯ НА СВЕТА! В НЕЯ, КАКТО Е ПРЕДРЕЧЕНО, ЩЕ СЕ УСТАНОВЯТ АВТОРИТЕТНИ МЕЖДУНАРОДНИ ИНСТИТУЦИИ С МНОГОПОСОЧНИ ФУНКЦИИ, ОСИГУРЯВАЩИ СТАБИЛЕН МИР И ПРОСПЕРИТЕТ НА БЪДЕЩАТА НИ ЦИВИЛИЗАЦИЯ.

Само от тази позиция всеки българин, и най-вече нов политик, е длъжен да се съобразява, ако иска да бъде в час с прехода на т.нар. „КОСМИЧЕСКА СМЯНА НА ВРЕМЕНАТА“!

АКТЪТ НА БЪЛГАРСКАТА ПРОМЯНА НЕ Е ПРЕПОРЪЧИТЕЛЕН, А ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН! В него е нашето и на света спасение чрез превръщането на Балканския полуостров в БЕЗУСЛОВНА ЗОНА НА МИРА, НА ЕКОЛОГИЧНОТО РАВНОВЕСИЕ И ХАРМОНИЯ! Така е казано в ОСОГОВСКОТО ПРОРОЧЕСТВО през 956 г. и така ще бъде!

ЧОВЕК НЕ СЕ РАЖДА ДА ОЦЕЛЯВА, А ДО БЕЗКРАЙ ДА УСЪВЪРШЕНСТВА ЛИЧНИТЕ СИ КАЧЕСТВА И ВЪЗМОЖНОСТИ ПО БОЖЕСТВЕНАТА ПРОМИСЪЛ НА СЪЗИДАНИЕТО И ТВОРЧЕСКИЯ АЗ! Всичко останало е самоубийствено живуркане на активни и пасивни роби! Обясним е и изводът! Обществата, ползващи досегашните манипулативни „ИЗМИ“ са в перманентна безизходица!

С надежда: Христо ТАНЕВ

художник,

проевропейски гражданин
на град Стара Загора и света,
член на КПО „ЗИЕЗИ КАНАЗ“
e-mail: hristotanev_43@abv.bg

СКИТНИКЪТ МЕЖДУ ЗВЕЗДИТЕ

Джек ЛОНДОН

Това, което Паскал е прозрял с очите на ясновидец, аз съм го преживял. Аз съм видял себе си, този един човек, разглеждан от философското око на Паскал. О, аз зная един разказ, най-истински, най-чудесен, най-действителен за мен, макар че се съмнявам дали бих могъл да го разкажа и дали ти, читателю, би могъл да го разбереш, когато го разкажа. Казвам, че съм видял себе си като този един човек, за когото споменава Паскал. Аз съм изкарвал дълги трансове в усмирительна риза и съм виждал себе си като хиляди живи лица, изживяващи хилядата живота, които сами по себе си са историята на човешкото създание, изкачващо се нагоре през вековете.

Ах, какви царски спомени имам, когато прехвърквам през еоните на далечното минало. В отделни трансове, прекарани в ризата, аз съм изживял много съществувания, свързани с хилядолетните одисеи на ранните преселвания на хората. Боже, преди аз бях от ленокосите ази, които обитаваха Асгадар, а преди това бях от червенкосите вани, които обитаваха Ванахейм,^[2] дълго преди тези времена имам спомени (живи спомени) за по-ранни преселвания, когато като пух от бодили, носен от вятъра, ние се предвиждахме на юг пред лицето на спускащата се надолу полярна шапка на ледовете.

Умирал съм от мраз и глад, в бой и наводнение. Брал съм ягоди по голия гръбнак на света и съм изравял ядивни корени от богатата почва на тресавища и ливади. Издрасквал съм подобие на елен и подобие на космат мамут върху мамутовите зъби, добити от лова, върху скалните стени на пещерни живеища, когато зимните виелици свиреха вън. Чупил съм мозъчни кости сред развалините на царски градове или на местата, където им е било съдено да бъдат построени векове след смъртта ми. И съм оставял костите от преходните си тела на езерни дъна, в ледникови морени и асфалтови пластове.

Живял съм през векове, познати днес между учените като палеолит, неолит и бронзов. Спомням си как с опитомените вълци сме изкарвали елените си на паша по северните брегове на Средиземно море, където сега са Франция, Италия и Испания. То е било преди ледената покривка да се отдръпне назад към полюса. През дълги поредици от равноденствия съм живял и умирал, читателю... само че аз го помня, а ти не.

Бил съм Син на ралото, и Син на рибата, и Син на дървото. Всички вярвания от самото начало на вярванията преобладават в мен. И когато отчето тук в черквата, във Фолсъм, в неделя служи на бога по своя правилен съвременен начин, аз зная, че в него, в отчето, все още преобладават преклоненията пред ралото, рибата и дървото — да, а също и всичките преклонения пред Астарта^[3] и Ноюта.

Бил съм арийски господар в стария Египет, когато моите войници драскали мръсотии по резбосаните гробници на умрели и отколе забравени царе. И аз, арийския господар в

древния Египет, си бях построил две гробници: едната лъжлива и величествена пирамида, известна на цяло поколение роби; другата малка, невзрачна потайна, изсечена в скалите в пустинна долина от роби, умрели веднага след завършването й... И аз се чудя тук, във Фолсъм, когато демокрацията мечтае за своите вълшебства в света на двадесетия век, дали там, в изсечената в скалите гробница в онази тайна, пустинна долина — дали там все още почиват костите, които са били мои, на които се е държало одухотвореното ми тяло на арийски господар, надменен заповедник.

А по време на великото преселение на юг и изток под палещото слънце, което погуби всички взели в него участие потомци на родовете Асгар и Ванахейм, аз съм бил крал на Цейлон, строител на арийски паметници, подвластен на арийските крале на древна Ява и древна Суматра. И съм умрял стотици пъти по времето на великото преселение в Южните морета, преди още възраждането на човека да бе стигнало до издигането на паметници, каквито само арийци издигат по вулканични тропически острови, които аз, Даръл Стандинг, макар и да съм добре запознат с географията на тези далечни морета, не мога да назова.

Само да можем отчетливо да изрисувам с несигурния начин на изразяване на думи онова, което виждам и зная, и притежавам, включено в съзнанието си за огромното преселение на народите във времената преди сегашната писана история! Нашите старейци, нашите свещенослужители, нашите мъдрци разказваха нашата история в приказки и записваха тази история на звездите, та семейството, идващо след нас, да не забравя. От небето идваха царуващите живот, дъжд и слънчева светлина. И ние изучавахме небето, научавахме се по звездите да пресмятаме времето и да го разделяме на годишни времена; и ние давахме на звездите имена на наши герои, наши храни и наши сечива за добиване на храна; и на нашите скитания, и преселения, и приключения; и на нашите задължения и неукротимите ни подтици и желания.

Но уви! Ние смятахме за непроменими небесата, на които записвахме всичките си смирени копнежи и всичките си скромни деяния, които вършехме или мечтаехме да извършим. Когато бях син на бика, спомням си, че прекарвах живота си в звездобройство. А преди това и след това бе имало други съществувания, в които съм пял с жреците и народните певци забранените, „табу“ песни, песни за звездите, в които както ние вярвахме, бе записано нетленното ни минало. А сега в края на всичко това, аз седя над книги по астрономия от библиотеката на затвора — книги, които е позволено да четат осъдените на смърт — и узнавам, че дори и небесата са преходни и променливи явления, подлежащи на придвижвания на звезди, както земята — на преселения на народите.

Въоръжен с тези съвременни знания, при завръщането си чрез малката смърт от предишни свои съществувания, могъл съм да

сравнявам небесата тогава и сега. И звездите наистина се променят. Виждал съм полярни звезди и други полярни звезди, и цели династии от полярни звезди. Днешната полярна звезда е в Малката мечка. А пък в онези далечни времена аз съм виждал полярна звезда в Дракона, в Херкулес, във Вега^[4], в Лебед, в Цефей. Не, дори и звездите не преобладават вечно, ала споменът и знанието за тях преобладават в мен, в моя дух, който е памет и който е вечен. Само духът преобладава. Всичко друго, което е само материя, преминава и трябва да премине.

О, аз виждам себе си и днес като този човек, появил се в стария свят, русокос, свиреп, кръвник и любовник, плъттояден и плодояден, чергар и грабител, който с боздуган в ръка е бродил с хилядолетия по света и търсил месо за храна и закътани гнезда за рожбите и кърмачетата си.

Аз съм този човек, сборът на всичко това, всичкото, което той е бил, това неокосмено двукрако същество, което се е издигнало от тинята и създадо любов и закон от анархията на плодовития животински свят, кряскал и ревал в джунглата. Аз съм всичко, което този човек е бил и е станал. Аз виждам себе си през мъчителните поколения да ловя с капани и да убивам дивеч и риба, да изсичам гората за първите ниви, да правя груби сечива от камъни и кости, да градя къщи от дърво и да ги покривам с напластени листа и слама, да облагородявам диви треви и полски корени, да ги отглеждам, докато станат прародители на ориза и просото, на житото и ечемика и всякакви сочни ядива, да разрохквам почвата, да сея, да жъна, да струпвам запаси, да мъкна влакната на растения, да изпридам от тях конци, да ги тъча на плат, да изобретявам системи за поливане, да обработвам метали, да правя пазари и търговски пътища, да строя кораби и да създавам мореплаване — да, и да организирам селища, да свързвам едни селища с други, докато се превърнат в племена, да свързвам племена, докато се превърнат в народи, вечно да търся закони, на които се подчиняват нещата, вечно да съставям закони за човеците, та да могат човеците да живеят заедно в разбирателство и с обединени усилия да сразяват всякакви пълзящи, пълещи, налитаци твари, които иначе биха могли да ги унищожат.

Аз съм бил този човек при всички негови раждания и стремежи. Аз съм този човек днес, чакащ падащата ми се смърт според закона, който съм помагал да бъде измислен преди много хиляди години и по силата на който съм умирал много пъти преди, много пъти. И като размишлявам за тази необятна моя история, откривам няколко велики и прекрасни влияния и най-главните от тях са любовта на жената и любовта на мъжа към себеподобната жена. Аз виждам себе си, мъжа, като любовник, винаги като любовник. Да, бил съм също и велик воин, но някак си ми се струва, като седя тук и претеглям точно всичко, че повече от всичко друго съм бил велик любовник. Тъкмо защото любовта ми е била велика, съм бил и велик воин.

Понякога си мисля, че историята на човека е историята на любовта към жената. Този спомен за цялото ми минало, който пиша сега, е спомен за любовта ми към жената. Винаги, в десетте хиляди съществувания и образи съм я любил. Аз я любя сега. Сънят ми е изпълнен с нея; мечтите в будните ми часове, откъдето и да започнат, винаги ме водят при нея. Няма начин да се отърва от него, този вечен, пре-

красен, бляскав образ на жената.

О, не ме разбирайте погрешно. Аз не съм зелен, запален младеж. Аз съм възрастен мъж с разнебитено здраве и тяло и трябва скоро да умра. Аз съм учен и философ. И като всички поколения философи преди мен, аз познавам жената такава, каквата е — с нейните слабости и низости, и безсрамия и подлости, с нейните земни стремежи и очи, които никога не са съзрели звездите. Но... предвечният, неопровержим факт остава: краката ѝ са хубави, очите ѝ са хубави, прегръдката и гърдите ѝ са рай, чарът ѝ е властен, далеч над всеки друг чар, който някога е заслепявал мъжа; и както полюсът щеш не щеш притегля стрелката на компаса, точно така щеш не щеш тя притегля мъжа.

Жената ме е карала да се смея на смъртта и разстоянието, да презирам умората и съня. Убивал съм мъже, много мъже, заради любовта към жената, или в топла кръв съм кръщавал брачната ни нощ, или съм измивал петното на нейното предпочитание към друг. Стигал съм до смъртта и безчестието и съм се опозорявал с предателство спрямо другарите си и звездите заради една жена — по скоро заради самия себе си, понеже толкова много съм я желал. И съм се спотайвал, примрял от желание за нея, само за да я видя да минава и да наситя очите си с чудото на поклащащата ѝ се снага и на косата, черна през нощта, или кестенява, ленена или цялата златна на слънце.

Защото жената е прекрасна... за мъжа. Тя е сладост за езика му и благоухание за ноздрите му. Тя е огън в кръвта му и гръм в тръби; гласът ѝ е повече от всякаква музика в ушите му; и тя може да разтърси душата му, която иначе стои непоклатима в присъствието на титаните на светлината и мрака. И далече в своите мечти, в далечните си въображаеми небесни селения, дали валкирия или хурия, мъжът с готовност е отделил място за нея, защото не може да види рай без жена. И мечът, пеещ в бой, не пее толкова сладка песен, колкото жената само със смеха си на лунна светлина или с любовното си ридание в мрака, или с полюшващата се снага, когато върви на слънце, а той лежи замаян от копнеж в тревата.

Аз съм умирамал от любов. Умирамал съм заради любовта, както ще видите. След кратко време ще ме изведат мен, Даръл Стандинг, и ще ме накарат да умра. И тази смърт ще бъде заради любовта. О, немало бях възбуден, когато заклах професор Хаскел в лабораторията на Калифорнийския университет. Той беше мъж. Аз бях мъж. И имаше една прекрасна жена. Разбирате ли? Тя беше жена, а аз бях мъж и любовник с цялата наследственост на любовта от черната крещяща джунгла, преди любовта да е станала любов, а човекът — човек.

О, да, то не е нещо ново! Често, много често в това отдавна минало съм жертвал живот и чест, положение и власт заради любовта. Мъжът е различен от жената. Тя е близка до непосредственото и познава само необходимостта от незабавното. Ние познаваме чест над нейната чест и гордост по-висша от най-фантастичната ѝ представа за гордост. Нашите очи обладават далечен поглед в мечтанията, докато нейните очи не виждат по-далече от твърдата почва под краката ѝ, гърдите на любимия върху нейните гърди, детето изпълнено с жизненост в извивката на нейната ръка. И въпреки това такава е алхимията на нашия живот, изработена от вековете, че жената извършва магия в нашите мечти и в нашите жили, така че повече отколкото мечтите и далечните видения, и самата кръв на живота

ни за нас е жената, която, както любовниците вярно казват, е за нас повече от целия свят. И все пак това е правилно, иначе мъжът нямаше да бъде мъж, боец и завоевател, вървящ по победния си път през лицето на всички други и по-низши твари, защото ако мъжът не беше любовник, царствен любовник, той никога не би могъл да стане и царствен боец. Ние се бием най-добре и умираме най-добре, и живеем най-добре за това, което любим.

Аз съм такъв мъж. Виждам себе си в много свои облици, които са се слели в моето аз. И винаги виждам жената, многото жени, които са ме създавали и унищожавали, които са ме любили и които аз съм любил.

Спомням си — о, много отдавна, — когато човешкият род е бил много млад, как направих примка и яма с кол по средата, насочен нагоре, за залавяне на зъбатия тогавашен тигър. Тигърът с дълги зъби и дълъг косъм беше най-голямото зло за нас, които живеехме около огнището — той се промъкваше нощем при огньовете ни, а денем увеличаваше купчината черупки от изядените миди, които ние събирахме за храна от солените мочурища.

И когато ревът и крясъците на лъва ни събудиха нас, наклепали около прегорелите възлени и аз бях подлуден от далечното видение на сполуката ми с ямата и кола, жената беше тази, която стиснала ме в преградката си, преплела краката си с моите, се боричкаше и не ме пускаше да отида в мрака да задоволя желанието си. Тя беше полуоблечена, само колкото за топлина, с кожи, оръфани и обгорени от огъня, кожи от убити от мен зверове; тя беше мургава и мръсна от пушека на огъня, неумита от пролетните дъждове, с криви и изпочупени нокти и ръце, загубели с дебела като на петите кожа и приличащи повече на лапи, отколкото на ръце; но очите ѝ бяха сини като лятното небе, като дълбокото море и в тези очи, в стиснатите ѝ около мен ръце и в сърцето, биещо до моето, имаше това, което ме съдържаше... макар че в мрака, докато тигърът ревеше бясно в агонията си, аз чувах до зори другарите ми да хихикат и да ми се присмиват с жените си, че не съм имал вяра в смелото си начинание и изобретение, та да дръзна да отида нощем до направената от мен яма с кол за унищожаването на тигъра. Но моята жена, дивата ми другарка, ме държеше мен, дивака, и очите ѝ ме притегляха, ръцете ѝ ме сковаваха, а приплелите ѝ се крака и сърцето, биещо до моето, ме прелъстиха и ме откъснаха далече от мечтите, от мъжките ми постижения, от хващането и убиването на тигъра върху кола в ямата.

Някога аз бях Ушу стрелецът. Спомням си го добре. Защото загубих моите хора в голямата гора и се лутах, докато излязох на плоските земи, тревистите земи и бях приет от чужди хора, сродни по това, че кожата им беше бяла, косата жълта, говорът не много различен от моя. А тя беше Игар и аз я привлякох, като пеех в здрача, защото тя бе предопределена за майка на род и беше широкоплещеста и гърдеста и не можеше да не привлече мъж с големи мишци и широки гърди, който пееше за сърцатостта си в убиване на хора и добиване на месо и с това ѝ обещавахе храна и закрила на нея, докато тя отглежда поколението, което да ходи на лов за месо и да живее подир нея.

И този народ не обладаваше мъдростта на моя народ и добиваше месото си с примки и ями, а в бой използваше боздугани и пръчки за мятане на камъни и не познаваше предимствата на стрелите, бързо летящи, с нарез

на края, за да прилягат добре на тетивата от еленска жила, добре усукана да отскача и да се изпъва права на ясновата пръчка, огънатата в средата.

И докато пеех, чуждите мъже се смееха в здрача. И само тя, Игар, ми повярва и ми се довери. И аз я заведох сама на лов, където елените идваха на водопой. И лъкът ми звънна и запя в гъстака, и еленът падна, улучен на място, и топлото месо ни се услади, и тя стана моя там, до водата.

И заради Игар аз останах при чуждите хора. И ги научих да правят лъкове от червено и сладко дъхащо дърво, подобно на кедър. И ги научих да държат и двете си очи отворени и да се целят с лявото око, и да правят тъпи стрели за дребен дивеч и раздвоени стрели от кости за риба в бистра вода, и да цепят наконечници за стрели от обсидиан за елена и дивия кон, за лоса и острозъбия тигър. Но на каменния наконечник те се смяха, докато не прострелях един лос така, че каменният наконечник изскочи от другата страна, а перестата стрела потъна във вътрешностите му и тогава цялото племе ме възхвали.

Аз бях Ушу стрелецът, а Игар бе моя жена и другарка. Ние се смеехме на сутрешното слънце, когато мъжката ни рожба и женската ни рожба, жълти като пчели, се подхлъзваха и падаха и се търгаляха в мръсотията, а нощем тя лежеше, притисната в прегръдките ми, и ме любеше, и настояваше поради изкуството ми да паря дървото и да цепя наконечници за стрели да не се отделям от стана и да оставя другите мъже да се излагат на опасностите на лова и да ми донасят месо. И аз я послушах, и затлъстях, и започнах да се задъхвам, и през дългите нощи лежах, без да заспя, и се измъчвах, че мъже от чуждото племе ми носят месо от почит към мъдростта ми, но се смеят на моята дебелина и нежелание да се бия.

А на стари години, когато синовете ни бяха вече възрастни мъже, а дъщерите ни майки, когато от южните страни като морски вълни налетяха мургави мъже с плоски чела, къдравокоси и ние побягнахме назад пред тях към планинските склонове, Игар, както другарите ми дълго преди това и много след това, преплела крака с моите, стиснала ме в преградките си, без да вижда далечни видения, се мъчеше да ме задържи настрана от битките.

И аз се откъснах от нея, затлъстят и запъхтян, докато тя плачеше, че вече не съм я обичал, и излязох на нощен бой и бой призори, където под свиренето на тетивите и писъка на стрелите, оперени, островърхи, ние им показахме на къдравокосите изкуството да убиваш и им показахме какво значи да умееш да искаш да затриваш.

И когато умрях там в края на битката, имаше погребални песни и песни за мен, и в песните сякаш се пееха думите, които бях съчинил, когато съм бил Ушу стрелецът, а Игар, моята другарка жена, беше преплитала крака с моите и ме стискала в прегръдките си, и искала да ме задържи да не отивам на бой.

Бележки

[1] френски религиозен философ, писател, математик, физик

[2] Ази и вани — две династии божества от северната митология, които след дълга борба се слели в един кръг богове

[3] финикийска богиня на плодородието, майчинството и любовта — олицетворение на планетата Венера

[4] авторът е допуснал грешка, като е сложил звездата Вега между съзвездията

Превод Сидер ФЛОРИН

ПРЕЗИДЕНТ И ВЛЪХВА

акад. Виктор МЕДИКОВ

Стенограма от втората среща

II част

В ИМЕНИЕТО

Ето го и Учителя: почувствал е, прочел е мислите ми, а аз уж специално не го предупредих, неволно исках още веднъж да се убедя в способностите му. Но той се не сърди, винаги ми влиза в положението.

- Извини ме, Учителю, че идвам без предупреждение, но иначе не бих намерил време. Помислих си, че ако от летището мина първо през къщи, после Кремъл, отново ще ме засмуче работата. Главата си не мога да вдигна.

- И правилно, Княже. Виждам твоята угриженост и обезпокоеност. Има за какво да си поговорим, да обсъдим. Няма да си губим времето, ще ти се върне многократно, ако разбира се, мислите си в дела след това превърнеш. Не бива енергията на вятъра да отива. Виждам, че в самолета си обядвал.

- Не ми се искаше време да губя.

Аз все пак ще те нагостя - с истинска ведическа храна, за да може мисълта ти по-пъргава да бъде. Да се разходим малко по моето имение. Засега няма да се отбиваме при децата и внуците, нали не си дошъл на екскурзия?

- Наистина, не съм екскурзиант, но много ми се иска всичко при тебе да разгледам, да поговоря с мнозина за разни неща. Чудесно е тук при тебе!

- Няма да стане всичко наведнъж, но ще дойдеш много пъти, ще си наваксам пропуснатото, ще разбереш неясното. Засега се опитай да усетиш разликата между твоята обстановка, ограждаща те навсякъде, и моята, жреческа, влъхвска. Усещаш ли?

- Нямам думи! Умората ми някъде сама изчезна. Тялото ми се ободри и главата ми се проясни. Настроението ми е някак си мажорно. Сега съм готов планини да преобърна. Ако не знаех кой си в действителност, бих помолил твоя кабинет до моя да преместят.

- Никой и нищо тук не може да ни попречи, никакви психотронни оръжия тук не могат да ни стигнат. Камо ли пък криза. Всичките кризи се раждат в главите. В глупавите двупроцентни глави, мислещи само с лявото си полукълбо. При нас кризи няма. Никакви и никога. Ведрусите използват и двете полукълба на мозъка си, при това не на 2%, а на 100%. Пък и сам можеш да помислиш - как тук може да се промъкне някаква криза?

- Никак. Вие всичко си имате, и не само храна. И на другите давате. Опашка от желаещи има за вашата продукция. Във връзка с това ми дойде нещо наум. Ние през цялото време приказваме, че сме интегрирани със световната система и че от световната криза не мо-

жем да избегнем при никакви обстоятелства. Никъде не можем да се денем от тази световна зависимост.

Вашия пример ми доказва обратното. А така, както вие живеете сега, нашите предци са живели щастливо хилядолетия, изключая последното, след покръстването. Светът е зависил от предците ни, но те от него никога. Макар че никога не са карали да завижда, на взаимна изгода търгували, другите народи не обиждали. Затова си мисля, че добрият ръководител трябва така да си върши работата, че нищо лошо, никакви кризи да не доближават страната му.

- Мъдра мисъл. Какъв смисъл има да зависиш от някого в този загниващ свят. Най-вече от такова чудовище като Щатите. Те нали от теб не зависят? Засега ти си този, който им е на каишката. За това иде реч.

Ще отбележа, че най-важното не е материалното, макар и то да е значимо. При нас, както сигурно вече ти е направило впечатление, всичко е одухотворено, а нашите мисли, мисли правилни, от чичо ти Сам не зависят. Имено от тези верни мисли пониква всичко останало. Материалното също.

Природата - нашата майчица, ни пази, Княже, като в пазвата на Господ сме. Основното е да не разрушаваме онова, което Той ни дава с огромната си Любов. Ето защо е нужно да има всеки свое, именно свое, а не държавно, пространство. Пространство на Любовта. А чуждото си е чуждо навсякъде.

Никога не играй с мошеника на негова територия, тя е чужда за теб. Още по-лошо с неговите карти да се играе. Те всичките са белязани. Нямам шансове да спечелиш. Създай си свое творение, Нов свят, за който миналия път си говорихме. Между другото, набелязахме още тогава някои неща важни, принципино нови.

- Всичко помня, Учителю. Даже онова, което обсъждахте с Игор, руския милиардер, приятеля ми.

- Да си припомним основните моменти. Само ще ми позволиш една забележка да направя. Днес правилно говориш за многохилядната история на могъществена Рус, за нейното дохристиянско величие, за щастливия живот на ведрусите. Защо обаче в първото си президентско послание започна от това, че Русия е на хиляда години. Нима историята ѝ се ограничава само с този печален период на съществуването ѝ?

- Виновен съм, Учителю, не обърнах нужното внимание. Навярно от силното вълнение. Хитро са ми подмушнале този казус в речта моите помощници. Ще изясня това.

- Добре, щом го осъзнаваш. То е половината работа. Ами, хайде сега да започваме.

- **"Приемникът на В.В.П. има още по-сложна задача. Той трябва не само да запази неговите завоевания и достижения. Това е само четвърт от работата. Той е длъжен стремително да започне строителството на нов свят, естествен. Той**

трябва да създаде алтернативна икономика, за хората, за процъфтяването на човека, нацията, Русия, а следователно и на цялата земя. Негово задължение е да върне на хората наследството на предците, да възроди културата". Тези твои думи окончателно ме лишиха от покой, след като реших да се срещна с теб. Накараха ме сериозно да се замисля за моята мисия, за това кой съм и за какво съм тук. Тези думи, практически една фраза, ме накараха да се обърна на 180 градуса и да вървя по нов, непознат път. Даже не път, ами стръмна планинска пътека. След тях сякаш пелена падна от очите ми. А ето какви бяха съветите ти непосредствено след избирането ми:

"Стани не формален, а реален лидер, национален лидер, велик княз! Събери империята си, цялата нация, целия етнос под едно крило с необикновената, поне за последните хиляда години, национална идея. По нататък казваше:

"Издигни алтернативната икономика! Твоят предшественик могъща база за нея е създал, пътя ти е разчистил, затова е В.В.П., руски витяз. Днес в твоя власт е да построиш икономика, алтернативна на сегашната, изцяло прогнила. Онова, което започна като модел да сътворява твоят приятел, руският милиардер Игор - жива икономика за човека. Икономика, която вместо да разрушава, ще произвежда само полезни неща за хората и планетата. Такава икономика, каквато си видял в родовите имения.

Не само Русия, целият свят буквално ще тича за тази чиста, произведена с любов продукция. Продукцията не само материална, но и духовна.

Защо духовна? Защото никога не поставяй знак за равенство между мислите и делата, сътворени сред природата, дошли направо от Бога, с мислите и делата в изкуствения отровен свят. Досещаш ли се откъде идват при теб тези мисли в технократския свят? Кой е истинският конструктор на бомби, войни, кризи и конфликти? Както се казва, „вълкът кожата си мени, но нрава никога“. Не може да го скрие дори под високите шапки или дългите раса. Затова именно твоите далечни предшественици великите князе Светослав и Владимир Мономах (не го бъркай с кървавия покръстител Владимир), Пушкин и Лермонтов, другите влъхви и витязи по руската земя са корено различни от лихачовите и сахаровите.

Помогни на всички желаещи сънародници да се сдобият със своя малка родина, със свое родово имение, помогни на Игор. Дай простор пред развитието на новите кълнове. Разбира се, те и сами ще направят всичко необходимо и посилно, но твоите възможности са несравними.

Създай Министерство на алтернативната икономика.

Назначи министър от знаещите хора, който с душата си познава проблема.

От твоят обкръжение няма кой да тегли такъв хомут, защото мисъл даже нямат за новия свят. Те са добри изпълнители, но не творци. Изпълняват само това, което им се каже. Сещаш ли се кой им дава заповедите. Добрите отдавна са открити и изгонени, някои дори физически унищожени. Огледай се какво става наоколо, погледни в Думата, в Съвета на Федерациите, в другите държавни органи. Скоро ще си предават постове по наследство.

А след като нямат своя мисъл, не чувстват какво иска душата, то няма да има и какво да се материализира. Ще осмучат всяка една идея и благополучно ще я закопаят. Кое-то всъщност сега и правят. Заканват се с булдозери да сринат едвам покълналите семенца на раждащата се божествена икономика и култура. Провери, между другото, докато още не е късно. Петното на този позор върху теб ще легне. Ти си главата – ти трябва да отговаряш за всичко, което правят твоите подчинени.

Нужните ти хора вече ги има. Повикай ги при себе си, използвай шанса. Между другото, има и такива, които ционистите изгониха от твоята администрация, от правителството. Не допаднаха тогава на дворецовите слуги тези държавни мъже. Опитът и знанията им обаче са живи. И годините на изгнание са им дошли от полза - много неща им се откриха за живота извън кремълските стени. Имам и още един съвет, ако не си уморен, може би най-важния:

Срочно намери и назначи нов губернатор, приел идеята.

Сътвори с него заедно една образцова губерния.

Ако не успяваш навсякъде, то създай огнище, откъдето да израства всичко хубаво. Имаш само **да назначиш двама способни специалисти - министър и губернатор. И не умувай много, Ведруси назначавай.**

Другите сами ще се натискат. В твоите апарати имаш милиони чиновници, но такива сред тях не ще откриеш.

Търси такива, които сред природата живеят и тайните на Ведическата Рус за родовите имена знаят. Отдели им за експеримент коя да е, даже най-изостаналата губерния, най-запустялата.

И ще се убедиш сам как в най-кратки срокове не само губернията и живеещите там хора, но цялата Рус ще се надигне. **Да загубиш, не можеш.**

Ако се получи както трябва? И то обезателно ще се получи. Това аз ти го гарантирам. За това и Бог отдавна всякакви гаранции ти дава. Рискувай в тази лотария без загуба да играеш и **ще спечелиш целия свят, Русия ще полети във висините**”.

Такива бяха наставленията ти, нали Учителю? Да продължавам ли да цитирам?

- Достатъчно. Прекрасно си усвоил и за мен, стареца, комплимент това е, макар да си не падам по комплиментите. Значи съм успял

да ти предам нещичко съществено.

- Не просто нещичко, а същността, основата, истината. И желанието ми е огромно – да претворя тези слова в дела конкретни, за страната и народа ми полезни. Осъзнах мисията си вече.

Какво се получава в живота? Не ми дават да започна, да обмисля внимателно, сам виждаш как ме затрупват с работа до ушите.

- А ти какво си мислеше? Да на би да си се надявал спокойно нов свят да градиш, на хо-

рата свобода и земя да даваш, алтернативна икономика да създаваш, кадрова революция да направиш, ноосферно образование да внедряваш, културата на предците да възраждаш, а те по главичката да те погалят и да ти кажат: Юначага! Браво!

Мечтател...Столипин Петър Аркадиевич, светла му памет, за такива мисли и деяния с живота си заплати. Тогава още имаше време за размисъл, за да може нов витяз вместо него да поеме. И въпреки това отстраняването му повлече след себе си смъртта на повече от 20 милиона руснаци, само в гражданската война. По чужди данни са значително повече - до 50 милиона. Ако ли жив бе останал, Русия още при него щеше да стане водеща държава в света и ходът на историята друг щеше да бъде. Не ционистките Щати, а Светлата Рус би установила правила светли на майчицата Земя.

Само пет години кормуваше той, от 1906 до 1911г., макар да бе поискал 20 години, за да върне Русия на нейното място, да направи процеса необратим. Но дори за тези пет години Русия излезе на първо място в света. С такова темпо излезе, че светът дори не можа да се уплаши, просто бе шокиран. Управниците съзряха далечните планове на Петър Аркадиевич и набързо го елиминираха. След това и световна война спретнаха и за по-сигурно революция ционистка организираха. Много се бяха уплашили. А какво той бе направи, помниш ли?

- Не, не помня. Всъщност, май не съм учил или чел нищо по въпроса. В учебниците го няма, а аз време няхах сам да търся. Пък и нищо хубаво за него не се споменава. Както и лошо, като се замисля. Сигурно просто предпочитат да си мълчат за него – най-сигурният начин да се забрави и човека, и делото му.

- Изучи, Княже. Той тази мисия бе осъзнал и върху себе си стоварил, за която с теб говорим. Ще ти напомня само онова, което със земята е свързано. Разбирал тоз мужик земя-

та. С душата си усещал предназначението й. Затова и заявявал: „Трябва да върнем земята на своя народ”. Дайте му на селянина земята, той сам ще намери какво да прави с нея.

И я дал! По 150 и повече декара на едно семейство. Ние с теб днес говорим да се даде по 10 декара само.

Дал той земята с дълбок замисъл, за напълно реални родови имена. Обърни внимание, на всички желаещи, обикновени селяни.

Дал той земята, но не ги оставил сами с нея, организиран им мощна държавна подкрепа: субсидии, кредити, строителство на пътища.

Какви кредити и с какви проценти вие сега, във времето на небивала криза, на своя народ давате? Да, именно - не по-малко от 20%. А той им давал срещу 2% - 10 пъти по-малко. При това не за година - две, а за 51 години!

И народът му поварвал. За три години само в Сибир се преместили да живеят над 3 милиона! Над три милиона руснаци! През онова време. Такива мащаби не можем да си представим и днес, след сто години „развитие”, във века на научно-техническия прогрес.

А колко земя получавали? Ами толкова, колкото семейството имало нужда и можело да обработи. Мигом усвоили Сибир.

- Сега Сибир пустее и се разрушава. Само китайците идват да работят.

- Поправи го, кой ти пречи? Не случайно Запада е зинал към Сибир. Да я глътне, би желал веднага. Китайците и те по-назад не падат - отдавна са я включили в учебните карти на учениците си като тяхна изконна територия.

Едничко що-годе чисто място на таз Земя е останало - Сибир. Не напразно е тази дандания около райското местенце.

Сега например ти се сблъскваш с демографския проблем. Всички само прах в очите хвърлят. Числеността на населението катастрофално намалява. А при Столипин нараствало - с три милиона годишно! Сто години след него - 0, а при теб дори започна да пада с един милион годишно.

Изучи всичко хубаво от Столипин. Няма равен на него в нашата история. И не забравяй, че всичко това е направено от него по времето на тоталното управление на тъмните сили. Тогава и помен е нямало от Галактическия изгрев. Непрогледна тъма и сивите на власт - това е било неговото време.

Днес времената са несравними. Галактическият изгрев вече проблясва, светлите сили те пазят, постепенно във властта навлизат.

Твоята мисия е още по-значима. Едвам едвам започваш да я осъзнаваш сега, да я разбираш. Но ако не сможеш да поемеш, ако потънеш в тресавището на технократския свят на сивите, където и сега постоянно възбуден се намиращ, то и загубите ще са несъпоставими. Не само в Русия. По цялото земно кълбо. Милиарди хора ще си отидат като едното нищо, цели континенти ще изчезнат.

„Духовната наука обаче същевременно знае, че материалните вещества се намират в определено отношение с духа. Който действително застъпва един духовен светозлеп, е запознат, че именно при такива вещества не се касае просто за материя, а вътре, както в едно същество, обвито с кожа, живеят

дух и гуша. В този смисъл теософията говори за духа, който е въплътен в златото, в кварца, в арсеника или в отровата на беладоната.“

Рудолф Щайнер

Скъпоценните камъни

Скъпоценният камък е минерал, скала или вкаменен материал, който след изрязване или фасетиране и полиране се използва в бижутерията и за колекциониране. Някои скъпоценни камъни са органични, например кехлибарът и амолитът. Някои са прекалено меки и крехки, за да се използват в бижутерията, например родохрозитът. Единицата за тегло на скъпоценните камъни се нарича карат. В бижутерията се използват както естествени камъни, така и синтетични. Синтетичните са по-равномерно оцветени и много поевтини.

Има четири основни вида шлифовка на скъпоценните камъни:

- ⊙ Брилянтна
- ⊙ Розетна

⊙ Стъпаловидна
⊙ Клиновидна
Скъпоценните камъни се оценяват по красотата и прецизността на обработката, затова външният вид е най-важното им качество. Характеристиките, които правят камъка красив или желан, са **цветът**, необичайни **оптически феномени** в камъка, евентуално включване на фосили, **рядкостта**, а понякога и формата на естествения кристал. Диамантът е най-високо цененият скъпоценен камък, тъй като е най-твърдата фаза на въглерода. Той се използва и в бита за рязане на стъкло и други материали и, тъй като е прозрачен, притежава способността да пречупва светлината и да блести, когато е полиран. В края на XIX век диамантите далеч не са толкова редки, колкото в миналото, тъй като ми-

лиони карати се добиват ежегодно.

Традиционно класификацията прави разделение между

скъпоценните („благородни“) и **полускъпоценните** камъни. Скъпоценните са определени исторически

и са малко познати извън средите на професионалните бижутери. Такива са андалусит, аксинит, каситерит, клинохумит, йолит и други.

Скъпоценни камъни на снимката:

1. Тюркоаз
2. Хематит
3. Хризокола
4. Тигрово око

5. Кварц
6. Турмалин
7. Корнелиан
8. Пирит
9. Сузилит
10. Малахит
11. Розов кварц

12. Обсидиан
13. Рубин
14. Ахат (разновидност)
15. Яспис
16. Аметист
17. Ахат (разновидност)
18. Лазурит

Разширен списък на скъпоценните камъни

- ⊙ Диамант
- ⊙ Хризоберил
- ⊙ Александрит
- ⊙ Аквамарин
- ⊙ Рубин
- ⊙ Сапфир
- ⊙ Хризолит
- ⊙ Берил
- ⊙ Изумруд
- ⊙ Аквамарин
- ⊙ Хелиодор
- ⊙ Шпинел
- ⊙ Хиацинт
- ⊙ Гранат
- ⊙ Аметист
- ⊙ Турмалин
- ⊙ Опал (благороден опал)
- ⊙ Топаз

Разширен списък на полускъпоценните камъни

- ⊙ Кварц
- Хризопраз
- Аметист
- Сердолик
- Ахат
- Яспис
- Хелиотроп
- Авантюрин
- Цитрин
- Раухтопаз
- Опал
- ⊙ Нефрит
- ⊙ Родонит
- ⊙ Лазурит
- ⊙ Малахит
- ⊙ Тюркоаз
- ⊙ Серпентинит
- ⊙ Оникс

„Камъни“ с органичен произход

- ⊙ Кехлибар
- ⊙ Перла
- ⊙ Черен кехлибар (яспис)
- ⊙ Корал

Разпределение на скъпоценните и полускъпоценни камъни по цвят

Цвят	Прозрачни камъни	Непрозрачни камъни
Безцветни или бели	диамант, корунд, топаз, шпинел*, берил*, планински кристал	бисер, опал
Черни		морион, ахат, меланит, диопсид, оникс
Розови	топаз*, рубелит, шпинел, морганит, кунцит	розов кварц, родонит
Червени	рубин, alexandrit (при изкуствено осветление), топаз*, шпинел, хиацинт, морганит, алмандин	яспис, корнеол
Кафяви	топаз, шпинел, хиацинт, турмалин, рутил, grosular, спесартин	сардер, яспис, карнеол, тигрово око, опушен кварц, нефрит*, кехлибар
Виолетови	аметист, топаз*, турмалин*, корунд	чароит, аметистов кварц
Светлосини	аквамарин, топаз*, сапфир, индиголит, шпинел*, евклаз	тюркоаз, лазурит
Сини	сапфир, индигонит, топаз, берил, шпинел*, танзанит	тюркоаз, лазурит, азурит, содалит, лабрадорит
Зелени	Изумруд, хризоберил, сапфир, топаз*, alexandrit (при дневно осветление), аквамарин, турмалин, евклаз, шпинел, андрадит, grosular, диопсид, епидот, енстатит, оливин	изумруд, диоптаз, хризопраз, яспис*, празем, хелиотроп, хризопал, а мазонит, нефрит, жадеит, малахит
Жълти или оранжеви	Топаз, хелиодор, хризоберил, корунд, шпинел, хиацинт, цитрин, гаденит, турмалин*	сердолик, яспис, нефрит, кехлибар
Пъстри, на ивици	турмалин с черно окантване	яспис, ахат, благороден опал, оникс, хелиотроп, авантюрин, тигрово око

* Камък с дадения цвят се среща рядко

ки от употребата си в свещенодействени ритуали и редица церемонии, както и според своята рядкост. Само пет типа камъни са били признавани за скъпоценни - **диамант, рубин, сапфир, изумруд и аметист**. Текущата гледна точка е, че всички камъни са скъпоценни, но петте, или по-точно четирите (аметистът не е рядък), оригинални „благородни“ камъни са сред най-търсените.

Редки или необикновени скъпоценни камъни са тези, които изключително рядко се появяват в укра-

<http://bg.wikipedia.org/>

„Скъпоценният камък разлага светлината по особен начин. На тази светлина всеки може да се лекува. Затова е добре човек да носи златни пръстени със скъпоценни камъни.“

„Не само скъпоценните камъни, но и благородните метали носят живот. Най-силно влияние оказва златото, понеже носи в себе си магнетическа сила.“ Петър Дънов

СКАЛИ И МИНЕРАЛИ

I. Скалата представлява вещество, което е агрегат от минерали. Скалите изграждат земната кора и се явяват основна характеристика при развитието на земния релеф.

II. Минералите са природни продукти - **химични елементи и съединения**, които се характеризират с постоянен химичен състав, структура и физични свойства, образуват се при определени физико-химични условия в резултат на разнообразни геоложки процеси, протичали в земната кора през различни етапи от нейното развитие. Минералите са съставните части на скалите и рудите, но образуват и собствени находища.

По-голямата част от познатите до днес **4442 минерала** са неорганични, но има и органични минерали - например кехлибар. Науката, която се занимава с изучаването на минералите, се нарича **Минералогия**.

Земята, както и другите небесни тела са изградени от минерали. Изследването на минералите - на техния химизъм, физични свойства и генезис - допринася за обогатяване на познанията на човека за произхода и развитието на планетата Земя, както и за практическото им използване като суровини в различни области на промишлеността и селското стопанство.

Минералите се образуват при кристализация на магмата (под земната повърхност) или на лавата (над земната повърхност), при седиментация (утаечни процеси във водните басейни) и при прекристализация (метаморфизъм) на вече образуваните магмени и седиментни скали.

СВОЙСТВА НА МИНЕРАЛИТЕ

Свойствата на минералите може условно да бъдат разделени на **диагностични**, които се използват за разпознаване на минералите (цвет, цвят на чертата, прозрачност, блясък, вкус, мирис), и **физични**, които определят поведението на минералите в състава на скалите и имат значение за устойчивостта и якостта им: твърдост, цепителност, плътност, устойчивост срещу изветряване, разтворимост, хабитус на кристалите.

Цветът на минералите е разнообразен и само при някои от тях е постоянен (розов при ортоклаза, зелен при малахита и хлорита); в едни случаи е свързан с веществото на минералите (при пирит), в други се определя от включенията (при кварца).

Цветът на чертата (върху плочка от неглазиран порцелан) е характерно и сравнително постоянно свойство (при пирита е зелено-черна, при хематита - червена).

Прозрачността и блясъкът са оптични свойства и определят способността на минералите да пропускат светлина, когато са на тънки пластинки (прозрачни са кварцът, мусковитът), или да я отразяват от повърхността си (метален блясък имат рудните минерали, стъклен - силикатите, бисерен - слюдите, мастен - кварцът, копринен - азбестът).

Вкус може да имат някои разтворими във вода минерали (халит), а **мирисът** най-често се дължи на присъствието на определени химични елементи (арсенът мирише на чесън).

Твърдостта на драскане на минералите е свързана със строежа на кристалната им решетка и характера на връзките в нея. За сравнение се използват 10 минерала - *еталони от Скала на Моос* (талк, гипс, калцит, флуорит, апатит, ортоклаз, кварц, топаз, корунд, диамант). Твърдостта на повечето от минералите е в границите от 2 до 6. От твърдостта зависи

устойчивостта на минералите и на изградените от тях скали срещу изтриване; тя има значение при използването на скалите като строителен материал.

Цепителността на минералите зависи от вътрешния им строеж, а не от тяхната външна форма. При удар се образуват множество гладки равнини, успоредни на определени повърхнини в кристалната решетка.

При различните минерали цепителността може да бъде добре изразена в едно направление (слюди), в две (фелдшпати, амфибол) или в три направления (калцит, галенит). Някои минерали не притежават цепителност, а **лом** (разрушават се по повърхнини с неправилна форма). Цепителността се проявява при разрушаването на скалите. В минералите с добре изразена цепителност се формират зародишите - огнищата на разрушение на скалите при натиск или при срязване.

Плътността на минералите се колебае в широки граници (от по-малко от 1 до 23 g/cm³). Тя оказва влияние върху устойчивостта на скалите и скалните масиви и при най-разпространените минерали е от 2,5 до 3,5 g/cm³.

Устойчивостта срещу химично изветряване определя поведението на минералите при въздействие на изветрителни фактори. Устойчивите минерали не се променят под въздействието на активните фактори на природната среда. От устойчивостта срещу химично изветряване на минералите зависи устойчивостта на скалите и скалните масиви срещу изветряване и дебелината на изветрителната кора.

Разтворимостта във вода и в киселини е характерна за экзогенните минерали. От нея зависи развитието на някои геоложки процеси (окарстването на варовиците и мраморите, излужването на гипса, суфозията).

Хабитусът (външният вид) на кристалите зависи от условията им на кристализация. Разнообразието на кристалните форми може да се обобщи в следните основни видове: **изометрични** са кристалите, развити еднакво в трите направления (кубични - пирит, халит, флуорит); **плочести** или **люспести** са кристалите, развити в две направления (гипс, слюди); **призматични**, **иглести** или **влакнести** са развитите в едно направление (кварц, амфибол, азбест). Подреждането на удължените кристали в едно направление (текстурните особености на някои скали) създават условия за анизотропност на свойствата и поведението на скалите в масива.

КРИСТАЛНА СТРУКТУРА НА МИНЕРАЛИТЕ

Химическият състав и вътрешната структура (кристална решетка) на минералите определят физическите свойства на съответния кристал, а също така и съответните оптични свойства.

Структурата на минералите и скъпоценните камъни описва начина на подредба в пространството на атомите, които ги изграждат.

За **кристална структура** говорим, когато атомите, йоните или молекулите са подредени в пространството по определен начин (кристална решетка), характеризира се с повтаряемост и определена симетрия. В противовес на това е **аморфната структура**, характеризира се с липсата на подреденост и повтаряемост. Примери за материали с кристална структура са повечето минерали и скъпоценни камъни - диамант, берил, кварц, турмалин и т.н. Аморфна структура имат опалът, кехлибарът, обсидианът, стъклото (включително т.н. "кристално" стъкло).

Основна разлика между кристалните и аморфните материали, освен подредбата на техните атоми, е следната: при материалите с кристална структура определени физични (механични, оптични, електрически и др.) свойства често се проявяват по различен начин в различните направления на кристалната структура. Това качество се нарича **анизотропност**. При аморфните материали свойствата се проявяват по еднакъв начин, без да зависят от направлението в пространството, т.е. наблюдава се **изотропност**. Проява на анизотропност е оптичката характеристика **плеохроизъм** (дву- и трицветност) - изменение на цвета на скъпоценния камък или неговата интензивност в зависимост от направлението на падащата светлина по отношение осите на симетрия, или с други думи - погледнати от различен ъгъл камъните имат различен цвят или интензивност на цвета. Пример за камъни със силно изразен плеохроизъм са рубин, сапфир, танзанит.

Минералите и скъпоценните камъни допълнително могат да се разделят на такива с **монокристална (макротрикристална) и микротрикристална структура**. Микротрикристалната структура се характеризира от микроскопични кристалчета, имащи всички характеристики на макротрикрстала, но самите те са свързани хаотично помежду си и изграждат съответния камък като агрегат и могат да се наблюдават единствено при много голямо увеличение, напр. с микроскоп.

Някои минерали съществуват и с монокристална, и с микротрикристална структура. Например кварцът може да израства в големи (видими с просто око) до огромни монокристали (планински кристал, аметист, цитрин), или да съществува в микротрикристална форма (халцедон с неговите разновидности ахат, оникс, хелиотроп, яспис и т.н.).

Науката, изучаваща кристалната структура на телата, се нарича **Кристалогрфия**. Кристалогрфията различава **7 кристални системи**. Под кристална система се разбира комбинацията от осите на симетрия и ъглите на пресичане помежду им в кристалната решетка. Кристалните системи са следните:

1. Кубична (изометрична) - диамант, флуорит, гранат, шпинел. Всичките три осите на симетрия са с еднаква дължина и са перпендикулярни една на друга.

2. Хексагонална - апатит, берил, изумруд, сугилит. Три от общо четирите осите се намират в една равнина, имат еднаква дължина и се пресичат на 120°. Четвъртата ос е с различна дължина и е перпендикулярна на равнината на останалите три осите.

3. Тетрагонална - халкопирит, рутил, циркон. Две от общо трите осите на симетрия са с еднаква дължина, третата е по-къса или по-дълга от тях, като и трите осите са перпендикулярни една на друга.

4. Орторомбична - александрит, андалусит, хризоберил, перидот, прехнит, топаз, танзанит, зоисит. Трите осите на симетрия са перпендикулярни една на друга, но са с три различни дължини.

5. Моноклинна - азурит, чароит, хризокола, диопсид, фуксит, хаулит, жадеит, малахит, лунен камък, нефрит, серпентинит. Трите осите на симетрия са с различна дължина, като две от тях са перпендикулярни една на друга, а третата е на ъгъл различен от 90° спрямо плоскостта на другите две.

6. Триклинна - амазонит, лабрадорит, родонит, слънчев камък, тюркоаз. Трите осите на симетрия са с различна дължина, като сключват произволни, различни от 90°, ъгли помежду си.

7. Тригонална - ахат, аметист, цинобър, рубин, хематит, сапфир, турмалин. Три от общо четирите осите се намират в една равнина, имат еднаква дължина и се пресичат на 120°. Четвъртата ос е с различна дължина и е перпендикулярна на равнината на останалите три осите. Разликата между тригоналната и хексагоналната системи е в симетрията - при хексагоналната система напречното сечение на кристала е шестоъгълник, а при тригоналната - триъгълник.

<http://bg.wikipedia.org/>
<http://www.ivenchev.com/>

НАЙДЕН ШЕЙТАНОВ ЗА СВЕТОВНОИСТОРИЧЕСКИЯ ПРИНОС НА БОГОМИЛСТВОТО

Продължава
от стр. 9

С мякото си и с приспивателната си песен предавала тя на сина си дух на герой, жажда за бойно отмъщение и му внушавала бунт против позорното иго на султана. Затуй бойното знаме на всенародното ни въстание - в усойте, в Средна гора - се ушива и понася от жена горянка, от Райна Княгиня! Живее вековният завет на мома Витеза, на амазонка, и в българката на Третото ни царство".¹²

Дори само тази тема да беше разработена от Н. Шейтанов като културфилософ и народовед, името му пак би съхранило значението си за родната наука! От една страна, според историка и мислителя, в семейството на славянобългарите са съществували доста елементи на първично (или онтологично) равновесие между мъжа и жената, изразяващи се и в социалното отношение към "слабия пол" като вторично или производно, предполагащо уважение, а не неравнопоставеност. А от друга страна, опирайки се на автентичните текстове и вярвания от епохата, сочи, че *богомилите са първите в Европа, очистили жената от вината за първородния грях*.

Шейтанов разкрива малко известния факт, според който в апокрифната литература се съдържа високо прогресивното за епохата разбиране, че "Бог е създал по един и същи начин както мъжа, така и жената - чрез две еднакви глинени фигури, одухотворени от ангел. Тази идея за равенство между мъжа и жената се провъзгласява, значи, за първи път в Европа и в света

от нас балканобългарите. Едно знамение повече за висшето, титанистично послание на нашия дух!"¹³

При катарите в Южна Франция тази тема придобива особено голямо значение, тъй като там не са малко аристократките и обикновените селянки, числещи се към катарските общини или пък проявяващи се като техни симпатизанти.¹⁴ Д-р Шейтанов свързва култа към "прекрасната дама" в Западна Европа с *българското влияние* във Франция, където нашето богомилство се оказва дълбоко "закотвено" в умовете и душите на чуждестранните им последователи - албигойци и катарите, чиито волнодумие опложда с проторенесансови идеи средновековието. За него богомилството не е учение, враждебно на държавността, а се свързва с *разкрепостеността на българското мислене*, отричащо догми и насилие над себе си. Дори обвинението в еретизъм и подкопаване устойчивостта му изглежда несериозно на фона на могъщата вълна на духовно обновление, пренесено от тях в Западния свят.

Характеризирайки богомилското учение като световен феномен, културфилософът го третира като велик *пътеводец* към нов и по-човечен свят, идващ от миналото и отиващ към бъдещето. Същност става дума за научен и мирогледен *преврат*, отнасящ се до потребността от обновление на религиозния, политически, социален и нравствен живот. Отговорно ще запише: "...политическите им схващания се свеждат до демократизъм, социоетизъм и

дионистично-християнски хуманизъм - на национална и световна почва... Богомилството е висша форма на балканобългарски титанизъм, на месианство".¹⁵

Казаното в пълна степен се отнася и до славните страници, записани от катарите в Южна Франция. Не случайно Провансалската култура с виталността си и сътворените първи манифактури в Окситания са лястовиците на буржоазната цивилизация, която се опитва да разчупи затворената съсловно-класова структура на феодализма и да подкопае устойчивостта на клерикализма, облъхнати от идеята за народовластие, толкова силно изразена в българския менталитет и история, за които е характерен икоборческия плам, насочен към умствената и нравствена закостенелост, понеже отговаря на стремежа към *търсене на собствени пътища на развитие*.

Говорейки за мащабите на българските устремления, търсения, дръзновения, д-р Шейтанов подчертава, че става дума за *богочовешки метаисторизъм*, правещ равни мировия Творец и човека като субект на културата, силен с глуда си за знания. Той се проявява *езотерично* - като тайна велика сила, която "опложда" балканската древност, а оттам - и цялата европейска култура. Съответно, богомилството като Проторенесанс поставя началото на могъщите мирогледни промени, свързани с *великите хилядолетни завети на титанистичния ни антропоморфизъм, на светоборния ни хуманизъм, на цялостната ни човечност*

(курсивът мой - Е. Л.)¹⁶. Подобни твърдения дават основание на Н. Шейтанов да говори за **месианския характер на българския хуманизъм** и да го интерпретира като *феномен с общочовешко значение*. Точно българският народ е носител на представата за балкански и универсален неантагонистичен хуманизъм. Негов идеал е **всечовечността** или представата за *претворяване на човечеството чрез човещина*¹⁷.

Като главна особеност на етическото мислене на българина Н. Шейтанов сочи неговата универсалност и демонстрираната чрез него способност да бъдат възприемани *всички хора като ценностни сами по себе си*. Тя се разглежда и като основна характеристика на титанистичния балканобългарски хуманизъм и на балканобългарската цивилизация: "Боже, Боже изневерниче! - се каз-

ва в една наша народна песен - Защо всички заедно да не се смеем и всички наедно да плачем?... Би могло да се твърди, че в тая песен е вложена цялата дълбока балканобългарска човечност, че в нея е изразена великата душа на *славянството* (курсивът мой - Е. Л.), че тия думи са светоборното начало на титанистичния ни хуманизъм. Каква свещена грижа не за един, не за двама, а за всички хора по земята!"¹⁸

БЕЛЕЖКИ

1 Шейтанов не се уморява да сочи, че характерно за българската народопсихология е обръщане особено голямо внимание на връзката *познание-култура-културно строителство*. Училището - и при орфиците, и при богомилите, и през епохата на Българското възраждане е място не само където се преподават и получават знания (знания за живота, а не книжна, умозрителна мъдрост!), но и *социален център* на народна просвета и културно общение. За българина да изучи децата си е като да им даде светлина и път в живота. *Само чрез учение има сполука* - е един от най-българските завети и ве-

рую на народа ни.
2 С малки изключения като **Петър Мутафчиев** в неговата *"История на българския народ"*, виждащ в Съвършените като *византист* отрицанието на източния тип християнска цивилизация

3 Georgi Vassilev. BOGOMILS, CATHARS, LOLLARDS AND THE HIGH SOCIAL POSITION OF WOMEN IN THE MIDDLE AGES. FACTA UNIVERSITATIS SERIES PHILOSOPHY AND SOCIOLOGY Vol.2, No7, 2000. University of Nis, Yugoslavia YU ISSN 0354-4648

5 Н. Й. Великобългарски светоглед, С., 1940, с. 37

6 Презвитер Козма, "Беседа против богомилите" - в "Стара българска литература(2). Ораторска проза", София, 1982, с.257

8 <http://otkrovenia.com/main.php?action=show&id=47690>

9 Н. Шейтанов. Световна България. - в "Балканобългарският титанизъм". С., 2006, с. 494

11 пак там, с. 74

12 пак там, с. 72-73

13 пак там, с. 21

14 Abels R. and E. Harrison, Abels R. and E. Harrison - The participation of Women in the Languedocian Catharism - in Medieval Studies, t.41, Toronto

15 пак там, с. 113

16 пак там, с. 188

17 Н. Шейтанов. Към всечовечност. - в "Балканобългарският титанизъм", с. 494

18 Н. Шейтанов. Великобългарски светоглед, с. 199

Анастасия

Международный Фестиваль «Звенящие кедры»

Фестиваль направлен на развитие народного творчества, популяризацию здорового образа жизни, на укрепление толерантности на базе любви к Земле, Природе, Родине.

При поддержке фонда "Анастасия".

В программе фестиваля "Звенящие кедры":

- творческая встреча В.Н.Мегре с читателями
- презентация новой книги из серии "Звенящие кедры России"
- конференции, круглые столы
- обсуждения, консультации по вопросам родовых поместий
- ярмарка
- выставка народного творчества
- выставка изобразительного искусства
- конкурс исполнительского мастерства
- музыкальный конкурс.

Победителям конкурсов музыкального и исполнительского мастерства будут вручены статуэтки "Звенящие кедры", премии а также подарки и денежные призы в каждой номинации.

МОСКВА

27 марта 2010 года

с 10:00 до 21:00 часа

"Футбольный манеж" ЛФК ЦСКА

по вопросам приобретения билетов звоните по телефонам:
г. Москва (499) 261-73-96; (495) 651-05-65 с 10.00 до 17.30
(499) 340-18-29, 8 (909) 653-61-23
г. Санкт-Петербург (812) 378-39-29, (812) 412-31-96

Телефон для оказания спонсорской поддержки: 8 (916) 012-16-86

Все подробности о фестивале "Звенящие кедры" на сайте www.anastasia.ru
e-mail: centranastasia@mail.ru

ПЪТЯТ КЪМ...

Методи ИЛИЕВ, Благоевград

По пращен път върви човек,
а на гърба -
чувал забучил
като таралеж.

И всяка стъпка
прахта във въздуха разтваря,
и с всяка стъпка
расте умората,
расте товара.

А край дали ще има?
Ще види ли човекът?
Той гледа във земята млъкнал,
не гледа надалеко.

И с него нищо не върви.
Едната тежест само с него
крачи.

И стъпките говорят си сами.
А той ги слуша и след тях се
влачи.

Прахта във въздуха се
доразтваря
и скоро пътят литва,
а с него и товара.

Останал без товар,
без път,
без говора на крачките
предишни,
увиснал,
той - човекът,
скършил гръб,
зачаква нов товар
и нови мисли.
Зачаква път
за крачките предишни...

МОЯТА МЯРКА

Борислав ГАНЧЕВ

На колко си години,
щом попитат ме,
не знам и аз какво да отговоря.
Че възрастта не се измерва
със годините,
а на Душата
с младостта и старостта.

Какво завършил си,
след туй ако попитат ме,
не зная пак какво да отговоря.
Че със завършването
учен се не става.
Животът ако ли не те научи
и ако нямаш нещо вътре в себе
си,
какво че еди-що си си
завършил?

Богат ли си,
ако накрая питат ме,
не знам отново как да отговоря.
Богатството не се измерва
със парите.
Богат човек е и с умения, и с
време...
Какво, че някой е богат с пари,
щом нищ е Духом?

И тъй нататък
за каквото питат ме,
не зная все какво да отговарям.
Не зная
прав ли съм или греша,
ала измервам всичко с моя
мярка,
не с общоприетата.
И тази мярка е
ЧОВЕШКАТА ДУША!

ОЛТАРЪТ

(за църквата "Св. Богородица" – Пазарджик
и световно известния неин олтар)

Йорданка ВАСИЛЕВА

Литературен клуб "Алеко Константинов",
Пазарджик

Пред олтара всеки тук замира,
зърнал туй изящество красиво
от майстор древен одухотворено -
дървото е сякаш съживено!

В дълбоки пластове с таз резба
- цветя и фигури, лози, гроздя -
в чудни плетеници се преплитат,
омайват – ангели над нас прелитат!

Чудесно, приказно творение,
изваяно с любов и вдъхновение,
горди ти с това ни правиш
с тази църква в света се славим!

Храм на Божията майка,
ти поклонници безброй събираш,
молитви тука да отправят
на чудесата да се наслаждават!

ЕВТИМ КАЛИНОВ,

Горна Лапница

Човек има тъгъл,
от който гледа.
Дано да е светъл.

Прегърбен от обич
по пътя вървиш.
С изправена съвест.

Има огледала –
прави и криви.
Гледай във своето.

ТАРАЛЕЖ

Мария ИВАНОВА

Имение родово,
здравей и привет!
Чета те редовно, до днес
надявам се още и век.
Отдавна си мисля,
че нещо му липсва
на нашия вестник.
Какво ли е то ?
Таралеж на кълбо.
С дълги бодли,
същински игли,
та чувството ни за хумор,
зер, ще заспи?
Е, може и някой
да го позаболи,
от таралежините
остри игли.
Но бързо той ще оздравей
щом с глас на воля се посмей !

Мечтание

Лидия Бойкова,
Благоевград

Докосни звездата,
за която мечтаеш.
В дланта ти ще остане
шепа звезден прах.
В животворен еликсир
ти го превърни.
Капките му ще облеят
всичките ти сетива
и в тях ще се прелее
изворът на любовта.

Лирата на Орфей

Румяна РУСЕВА

Както знаете Орфей се влюби в Евридика, а
тя от нимфа стана простосмъртна и като
го прегърна, му стана годеница мила и
свенлива, кротка като гълъбица...
Но тук намеси се съдбата – злите нимфи
завидяха и изпратиха в злост една змия,
сгушена в тревата, да ухапе младата невеста
по петата и така да й отнеме радостта.
Щом любимата се скри от Орфеевите
смаяни очи, цялата природа затъжи и
му даде своя дан да погали и дари със
скръбна песен всичките животни, твари
по земята и в тъмната на смъртта – там
където царство мрачно бе прибрало
Евридика, скрита от обещаната
Земя...И там започна друга война –
Кой да чуе на Орфей песента?!
Слезе Орфей през мрачните двери и
поиска да върне невестата свидна.
Музика нежна стопли сърцата и Орфей
дочу словата : "Тръгни и ще тя ще те
последва, но без страх да се обръщаш
за нейния лик - верността без съмнение

е онова, от което условие се нуждаеш ти."
Зарадван Орфей взе Евридика и към
тунела светъл дълго вървя бездиханен.
В миг щом зърна слънчев лъч приветен,
той се сепна и се спря: "Ами, ако не е тя?"
Внезапно се обърна ужасен да види сянката
на своята половинка, отстъпваща назад ...
После вик, раздяла страшна раздра сърцето
и той не разбра как се добра до смъртта.
Буйни жени пируваха в танц, където
блудстваше духът – Орфей да приберат
и да му дадат от пиршеството на плътта.
Ала със сетни сили, в рани кървави и тежки,
певецът с лира се обърна към музиката на
нощта и сам избра смъртта – да напусне
света и да остане в царството на вечността.

ПОВИКАЙ НЕВОЛЯТА

приказка за пробуждане

Доц. Кирил ПОРОМАНСКИ

Имало едно време, има ги и сега, един баща и една майка. Те имали двама сина и две дъщери. Докато били малки майката казвала на дъщерите: учете, да не работите. А бащата съветвал момчетата: научете се да работите. Така или иначе, семейството живеело дружно под девиза: тате носи, мама меси, да живееш, живееш труда! Да, ама не! Нали знаете, във всяка приказка /па не само в приказките/ има едно "но"! Така станало и с нашите герои. Децата поотраснали. Бащата и майката поостарели, изнеможели.

Един ден бащата свикал семейния съвет и рекъл:

- Чеда мои мили, досега аз сам ходех в гората за дърва. Сега е ваш ред.

Натоварили се четиримата на колата. Взели за воловете сено, брадви и ядене за по път. За всеки случай майката закачила на стърчигата на колата една по-голямка котелка, поопушена от огнището. Това страшно много развеселило момчетата. Тая мама, помислили си те на ум, май че я е хванала "розата". Но от благоразумие и домашно възпитание нищо не рекли. Само дяволито се спогледнали.

И така, хахо-хихи, със смях и закачки, стигнали гората. Нарязали дърва, окастрили ги от клоните и ги натоварили на колата. Ама здравата. За свой кеф и за почуда на бащата. Хубаво, ала като много работи човек, много и огладнява. Нахвърлили се на мамината гозба и я изяли до шушка.

Но! Ето ти още едно "но"! Да видим какво ще рече пък това "но"? Как какво? Претоварената кола по пътя се счувила. Ами сега! Черезвычайно произшествие? Затюхкали се момчетата. Завайкали се момчетата. Какво да се прави? След известно време си спомнили. На тръгане бащата им рекъл:

- Хайде със здраве. Па, ако нещо, ней Боже се случи, повикайте Неволята. Тя ще оправи работата.

А майката се пошегувала с момчетата:

- Ако огладнеете, сварете си чорбичка от бели камъчета и това-онова.

И така. Колата счупена, храната свършена. Нещо трябва да се направи. И тогава си спомнили за Неволята. Викали, викали момчетата, та чак прегракнали. От Неволята на кост, ни вест. Момчетата като по-оправни рекли:

- Вие, бацьовци, не знаете кого да викате. Не се ли убедихте, че нашата Неволя от известно време е оглушала и окуцяла и нито ще ви чуе, нито ще дойде. Ние знаем чужди езици и ще повикаме чуждестранната Неволя. Викали, викали момчетата американската, европейската, руската, китайската Неволя. Нищо! Никоя не се обажда. Само ехото, като на подигравка, им се обажда, та ги ядосва

още повече. Ама така много се ядосали, тюхкали и ухкали четиримата, че най-после се амбицирали и си рекли:

Я да оставим тая неслужлива Неволя. Ами да запретнем ръкави и да си свършим сами работата. Да не сме сакати, я?!

Грабнали брадвите и тупа-лупа, полека-лека, къде със зор, къде с майсторлък, оправили колата. Зарадвали се, че сами са се справили с проблема. Взели от радост да пеят и да танцуват. Но! Ах това "но"? Разбрали, че са огладняли. И тогава, о миг на просветление. Момчетата се сетили за очадената котелка и за мамината рецепта: супа от бели камъчета плюс това-онова. Вода и бели камъчета в реката - колкото щеш. Но откъде на намерят това-онова? Тръгнали из гората и тука гъбка манатарка, там мерудийка. Дори горски плодове и картопки намерили. Станало супа за чудо и приказ. Пръстите да си изядеш.

Така или иначе. Лека-полека прибрали се по живо по здраво. Разпрегнали воловете, стоварили дървата. И един през друг взели да разказват на баща си и на майка си какво им се е било случило. Хвалели се един друг и ругаели Неволята:

- И да знаеш, тате, оная проклетница хич поне не се обади. Като някои депутати дето никакви ги няма, казали момчетата.

- И чуждестранните неволи не дойдоха, а уж се пишат приятели - допълнили момчетата.

- Вие сте я викали, а тя е била при вас и ви е поправила и колата..

- А супата, попитала майката, хареса ли ви рецептата?

- Това туй-онуй, майко, ние сами си го намерихме.

Родителите ги похвалили.

- Така и трябва. Каквото човек сам си направи, никой друг не може да му го направи. Пък и откъде може да знае оная, другият, какво точно на тебе ти трябва.

Просветнало им нещо на младите и те си рекли:

- Я да се захванем ние сами да се справим с положението. Какво ще чакаме друг да ни върши работата. С какво сме по-долу от другите!

- Вървете, вървете - рекъл бащата - вече знаете какво да правите.

Майката, нали си е майка, се затюхкала. Да не ги излъжат. Да не би да пострадат. И млади да не се женят. Бащата слушал, слушал, па рекъл:

- А ние на колко бяхме, като се оженихме?

- Е, ама ние - смънкала майката.

Младите хора влезли въщи. Подредили си най-напред стаите. Оправили леглата, дето стояли с дни неоправени. После дрехите, обувките и всичко останало. Ремонтирали къщата. Прекопали градината. Даже помели тротоара пред къщата.

И тръгнали.

Вървели що са вървели, стигнали на един кръстопът. На кръстопътя държавната каруца разнебитена, окрадена, стои си там вече двадесет години. Вътре почти нищо не останало. Само един чувал, пълен с неволи. Нарамили го нашенци и тръгнали

Отишли най-напред в общината. Тук кмет, там кмет, няма го никакъв. Кръшнал човекът по кривите пътеки да се облагодетелствува. Върнали го в правия път и скришом оставили една неволя за него и няколко за хората, дето ще търсят от него помощ и подкрепа.

Отишли след това при народния. Дома го няма, в парламента не ходи, с хората не се среща. Едвам го открили в едно задимено барче, пълно с бръснати глави и полуголи певачки. Нещо делили, за нещо се карали и споменавали някакъв чадър. Нашите им взели чадъра (а той се оказал политически), пъхнали им скришом по една неволя и си тръгнали.

Решили след това да прескочат до полицейското управление. Няма! Не, сградата си стои, само хората ги няма. Били на акция. Тук акция, там акция, та чак на митницата. С митничарите и с разни бизнесмени и мутри правели зелени акции за зелени пачки с лика на американския президент. Не всички, само единички.

Гледат на една голяма сграда пише "Съд". С хора пълно като на представление, а съдии тука-там някой с тога се разхожда. И факири, факири, илюзионисти, манипулатори. Едни разтягат времето и протакат делата по десетина години, други висят от тавана с главите надолу /висящи дела били това/, трети продават индулгенции за опрощаване на греховете на разбойниците. Но най-интересно им се видяло как като средновековни алхимици превръщат престъпниците в невинни, а невинните - във виновни. Помислили си нашите, че мистър Сенко им е началник, толкова ловко правели фокусите пред смаяните погледи на ищците. Тука оставили половината от неволите, дето били в оная чувал, нали си спомняте?

По едно време се почувствали нещо не добре. Не да кажеш, че ги боляло нещо или се били заразили със свински грип, но им било чоглаво на хората. Та вързали по един пръст и тръгнали по джипита, клиники и болници. Поставили им всичките възможни диагнози от цироза до туберкулоза. Изследвали им и урина, и кръв, и даже майчино мляко. И за всяка манипулация, операция - плащация. Останали без пукната пара. Развързали си пръстите. Развързали и чувал с неволите и го изтресли, та да има за всеки болен и неволен по една неволя. Та като няма оправия, сам да се оправя.

Оголели, обосели, па накрая се засмели. Смели се три дни и три нощи. Сигурно се смеят още на тоя объркан свят. И на края проумели.

Неволята не е във волята на държавата. Всеки ден и час Неволята си е у нас и у вас. Не вярвате ли? Хващам се на бас!

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово именование"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската родова академия (РА)

Сайт на Българска
родна партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Мария Стаева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова

Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
ж. к. Дианабад
ул. Никола Габровски N1
Хотел Диана 1, ет. 6, ап. 62

тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimanie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org
ISSN 1312-7063

Издателска къща
"Новата цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ
И АБОНАМЕНТ: 0888 693 359
Атанас РАЛЧЕВ ПАНЧЕВ
(за пощенски услуги)

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.